

MAGYAR NŐK

LAPJA

SZERKESZTI PAPP JENŐ

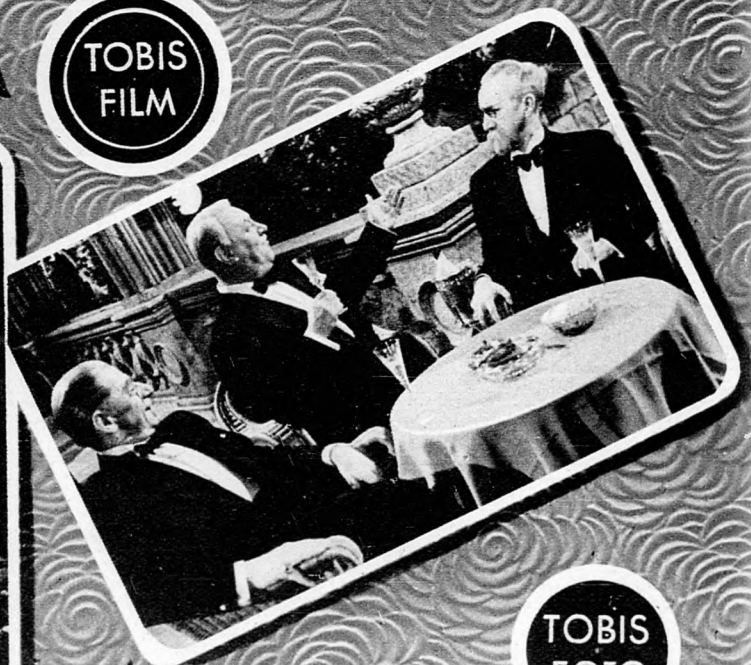
ifj. dr. Dax Albertné

Hosszú szünet után ismét alkalmá lesz a magyar közönségnek a legnagyobb német filmszínész: Emil Jannings hasonlíthatatlan művészetében gyönyörködni. Emil Jannings új filmjének címe: „KIVIRUL AZ ÖREG SZÍV” és az az érdekessége, hogy sok komoly történelmi szerep után Jannings ebben a modern vígjátékban maga is vidám szerepet játszik, melyből csupa derű és optimizmus árad. A vígjáték további főszereplői Maria Landrock, Viktor de Kowa és Symo Margit.

TOBIS
FILM

TOBIS
FOTO

AZ ÉRZÉKEK VARÁZSA

IRTA PAPP JENŐ

V. ÉVFOLYAM 32. SZÁM
BUDAPEST, 1943. NOVEMBER 10

**MAGYAR NŐK
LAPJA**
SZERKESZTI
PAPP JENŐ

SZÉPIRODALMI, TÁRSADALMI, DIVAT,
KÉZIMUNKA ÉS HÁZTARTÁSI FOLYÓIRAT

Abudapesti egyetem központi színházában napokon át tartottak komoly és tartalmas előadásokat a fiatalság erkölcsi életéről, különös tekintettel a házasság előtti idők veszélyeiről. Orvosok és orvosnők beszéltek az egyetemi ifjúság mindkét nembeli egyedeihez, a tudós és tapasztalt ember hangján, kézzelfogható érvek felsorolásával s feltárva előttük mindazokat a hátrányokat, károkat és súlyos következményeket, amelyekkel a laza morál, a szertelenségekbe tévedő test s a könnyelmű élet bünteti meg a pazarlókat. Lányokat és fiúkat egyaránt figyelmeztettek, hogy őrizzék meg érintetlenségüket a házasság számára. Az egyén és a nemzet legszentebb érdekei úgy kívánják, hogy győzzék le önmagukat, fegyelmezzék érzelmeiket és érzékeiket. Nagyon okosan és nagyon meggyőzően vonták le a statisztikák és a mindennapi élet eseteiből azt a magasabb etikát, amelyet minden fiatal lélek magáévá kell, hogy tegyen, ha azt akarja, hogy szép és egészséges utódai legyenek s maga is nem mint koravén és kiábrándult rutinié kezdje meg kiválasztott párjával az életet, hanem testi-lelki erői virágzó teljében kösse meg a szent frigyét. Az előadások terrupei zsúfolásig megteltek s a bizottság elhatározta, hogy ezeket a sexuál-etikai előadásokat évről-évre megisméltik (már tavaly is voltak), tekintettel az óriási érdeklődésre és a tárgykör fontosságára.

Hogy hasonló előadások a felnőttek és házasságok számára is igen üdvösek lennének, arról nem esett szó. Arra már azonban kitért az egyik illusztris előadó, hogy hazánkban meg kell teremteni a korábbi házasságkötések lehetőségeit. Kenyérhez, álláshoz, lakáshoz és megélhetéshez kell hozzásegíteni a fiatalságot. Így legalább ötven százalékkal csökkenne a házasság előtti idők meddő éveinek száma és az a zavaros fertő is, amelybe fiaink és leányaink belesnek.

A szülők nyomasztó gondja, a sok néma aggodalom és töprengés, meg félelem akkor kezdődik, mikor szemük fénye, a felnőtt gyermek kezd a maga lábán járni és belekerül az ifjúságnak abba a periódusába, mikor az érzelmeik az urak és varázslat alól egyetlenegy felserdült szív se menekülhet. Hagyományos balhiedelem alapján a fiúknak még kitombolási időszakot is engedélyeznek. Ami természetesen a lányoknál elképzelhetetlen. Vegyük hozzá a mai erősen lábrakapott szabadosságot, a tartózkodás és szemérmesség lenézését, a rengeteg közös uszoda, fürdő, csónakház, kirándulás, tánc- és megymás csábító keveredését és jó alkalmát. A fiatalember villámtempóban jut el végig az élvezetek és kiábrándulások skáláján. Ha bírja, akár egy év alatt tönkretelheti egész feltett eszményi gazdagságát, ame-

lyet az anyai szív, az apai fegyelmezés, az iskola, az otthon és az erkölcsi élet szűzies hősei csepegtettek bele. Ha aztán ehhez a rablógazdálkodáshoz még az italozás is hozzájárul, a kártya is, a dohányzás is, meg az éjszakázás, tétezőve a különböző adósságválságokkal s egyes szenvedélyek rabságával: akkor nem lehet csodálkozni, ha a házasságba nem milliomos Grál-lovagok, hanem legtöbbszörre kitűnően leplezett ifjúsági romok vonulnak be.

Hol itt a segítség?

Az évenként megrendezett egyetemi felvilágosító és figyelmeztető előadások meglehetősen szűk területre korlátozódnak. Hatásukat még nem tudták megfigyelni és így igen problematikus. Arra is vajmi kevés remény van, hogy a szülőkön keresztül érvünk el pozitív és jelentős eredményeket, mert a szülők kénytelenek kiengedni az ifjúságot kezükből, mihelyt önállóbb keretek közé kerülnek. A spártai nevelést az intézetek csekély száma és befogadó képessége miatt nem lehet megvalósítani. A szabadjára engedett fiatalság különben is ellenőrizhetetlen. Gyönyörűnek találja az érzelmeik kitérülését s a gyors csömör se retenti vissza őket. A világ fényvel és tüllel telik meg szemükben. Hallják a nagyoktól, érzik a tagjaikban és tapasztalják úton-útfélen, hogy a szerelem végtelen és a csók üdvöt ad. Hogy is rázzák le magukról az érzelmeik fényes nyögét és mámorát, mikor ezt a fényes nyögöt és mámort hajszolja a felnőttek egész társadalmá, minden színháza, költője, mozija, regénye és ponyvája. Köztük is, a felnőttek között kevés a józan, a mértéktartó és tisztán ítélkező elem. Aki a maga megfelelő helyén tartja a szerelmet, mint emberi fogyasztásra szánt mérget. S aki be tudja osztani érzelmeit, hogy mindegyik csak a maga idejében jusson szóhoz, törjön ki és követelhesse a maga jogait.

Egész köz- és magánéleti gondolkodásunknak lassan és fokozatosan át kell alakulnia, felfogásunknak meg kell érlelődnie ahhoz, hogy a túlságosan eltérbe került és elhatalmasodott szexualitást a maga méltó helyére szorítsa vissza. Nő és férfi egymásiránti forró érdeklődése nem bűn, nem természet ellenes és az isteni bölcsesség intézkedése. Csak az ezzel való visszaélés egészségtelen, abnormális és romboló. Vannak maradandóbb vonzalmak és gerjedelmek, mint a szerelem s az a baj, hogy ezek elhomályosodtak. Háttérbe szorultak. A hedonizmus szertelensége a szexualitást magasztalta, értékeit, örömeit óriásira nagyította. Az érzelmi gyönyört, a hódítást és sikert mindenek fölé helyezte és ezzel megtévesztette a felnőtteket és becsapta a fiatalságot. A nők számára a legfájdalmasabb csapás, hogy a kijózanodás rendszerint a házasságban következik be. Védekezni csak akkor tudunk majd ez ellen, ha megindul az a hűsítő áramlat, amely nem túlbecsüli, hanem megbecsüli a szerelem és összes válfajai kívánatos ajándékait.

AMALFI CITROMFÁI PAESTUM RÓZSAI

A hadijelentések, melyeknek tömör szavai a történelmet írják, az utóbbi időben mind többször emlékeznek meg olyan helyekről, melyek minden ember lelkében a szépség, a boldogság, a napsugár és virágillat emlékét keltik. Sokan közülünk már voltunk itt is, ott is, ahol most tankok csapnak össze, ágyúk dörögnek, bombák lángcsóvája gyújt pusztító tüzeket. És amikor olvassuk, hogy »Amalfit elfoglalták az angol-amerikai csapatok«, eszünkbe jut a Capucino csodás terrasz, a citrom-lugasok, melyek alatt annyian sétáltak, boldogan-lustán, a sárga, fanyar-illatú gyümölcsök, melyek kinálkozva csüngtek fölöttünk, eszünkbe jut a kolostorból lett szálloda, melynek szobái hajdan barátok cellái voltak. Két-két cellát egyesítettek és így majd minden szoba mellé fürdőszobát is létesíthettek. A rendfőnök két kis cellája előtt, mely a szálloda »díszlakosztálya«, erkély nyílik a tenger végtelen kékségére, igéző csillogására. A fürdőszoba falait és padlóját régi olasz csempék borítják, zöld szerencsehozó koszorúk, lóhere minták, furcsa régi jelképek.

Az egyik erkélyről a régi kolostor napos udvarára látni, falból a kis kút csobog, mindenütt kaktusz-cserépek állnak, rózsaszín, vidám virágok burjánzanak, az Úristen boldogító csendje árad felénk ezekből a napsütötte, hófehér, délszaki kövekből, különös rajzú növényekből.

Vajjon milyen világrészből ideszakadt angol vagy amerikai tiszt lakja most a »rendfőnök celláját?« Vajjon honnét került ide az angol vagy amerikai »tommy«, aki a nap-

A domboldalakat sápadt citrom- és narancsfák borítják, melyeket, az ősz beálltával, szalmából font szőnyegekkel takarnak be, nehogy a hűvös éjszakai levegő megcsipje az érzékeny arany-sárga vagy nap színű gyümölcsöt. Egyik-másik kapuban, régi po-

gány időkre emlékeztető kapuk fölött harcos jelképek:

kőbe vésett nyíl, őskori madár vagy ragadozó állat. És Ravello —

a »valótlanul szép Ravello«, ahol a szépség mintha tojtogatna azt, aki először lép itteni büvöskébe. Wagner itt írta zene-művének legszertelenebb, legszenvédélyesebb taktusait: Klingsor bűvös kertjét öntötte itt zenébe, azt a helyet, ahol a fák mögül manók ugranak elő, nem a germán mesék szőke és szelíd tünderei, de szitakötőkre emlékeztető, csillogó, lángoló hajú asszony-lények szólnak az idetevő vándorhoz. Wagner itt érezte át azt a veszedelmes, szikrázó és mézédés hangot, melyet belekevert Klingsor szereimi bájtalanának énekébe. És sok év után, ide, ebbe a szinte földöntúli szépségbe akart menekülni két ember, kit az egész világ ismert és ki az emberek kíváncsi szeme mögött, zenében, szépségben akart itt élni: a világhírű karmester, Stokovszki, a világhírű színész, Greta Garbo!

Mintha Ravello szépsége valóban magában foglalná valamilyen bűvös varázsillat mérget: ha emberi lény egyszer ide betévedt, egész életére magába szívta a mérget, mely őkre emészto honvágyat kelt majd benne, szomjúsággal tölti el lelkét, kínzó szomjúsággal ennyi szépség után!

Vajjon, ha majd ezek a menetelő katonák visszatérnek tengerentúli vagy északibb hazájukba, ők is elviszik lelkükben ezt az olthatatlan szomjúságot, a szépség és szerelem emészto mérget, melyet nem hallgattak el sem bombarobbanás, sem a történelem kemény szava: »Az olaszországi főhadiszállásból jelentik!«

A történelem tankjai hasztalan dübörögnek kereszt-

sütötte udvaron vagy a tengerre nyíló erkélyen tisztogatja gazdája csizmáit?

»A Paestum melletti tank-csata befejeződött«, olvastuk nemrég. Eszünkbe jut a hosszú országút, melynek mentén, mindkét oldalon, pásztorok legeltetik nyájukat. Mintha ezeket a sötétbőrű, hallgatag embereket még az antik világ kövéből faragták volna. Egyszerre három görög templom oszlopait pillantjuk meg. Egymás mellett áll a Tenger, a Búza és a Tűz istenének vagy istennőjének temploma, Neptun, Czérész és Vesza szentélye. Köröskörül csupa bozót: mintha maga a vadon kelt volna harcra a vonalak tiszta nemessége ellen.

De a híres paestumi rózsák illata ott leng az oszlopsorok és a bozót között, mámorító illatával átölve multat, jelent és jövőt. Ezekről a rózsafákról énekel Vergiliusz, ezekre emlékezett vissza Ovidiusz, amikor a Fekete-tenger partjain számkivetésben élt, ezeknek a rózsafáknak illatát vitte magával Goethe, amikor visszatért szigorúbb hazájába, ezekről énekelnek évszázadok óta a francia költők.

Paestum rózsáinak, bódító illatukon túl, az is volt a sajátossága, hogy majd egész éven át virítottak, messze bele az őszbe és így Mindszentek ünnepén is ide jártak rózsát szedni a környék ájtatos katolikussai, kik a pogány istenek rózsáit tették le a mennybe költözött lelkek sírjára, mintegy vezeklésül a mámorért, melyet keltettek.

Talán ma is, tank csaták közepette, Paestum rózsái között, béke és termékenység álma kel életre és felgyújtja a remény napsugaras fényét a küzdő katonák lelkében.

»Hosszú sor harci kocsi vonul a Sorrentót Ravellóval összekötő úton.« Emlékszünk az útmenti sajtáságos sírokra, melyek a régi szaracénok csontjait őrzik. Tehát már sok száz év előtt is ezen az úton haladtak napbarnított idegenek, kiknek holtteste itt maradt örökre, míg majd új idegenek holttesteit találnak békecséget ezekben a hegyi sziklákba vájt sírokban!

tül Amalfi citromfái és Paestum rózsái fölött. A citromfák újra lombosak lesznek és a rózsák ismét kivirulnak.

báró Doblhoff Lily

ŐSZI HÚZÁS

I R T A
B A R Ó T I + G É Z A

Bálint felemelte a puskáját.

Hunyorgó szemmel végigpillantott a fekete-fényű acélsövön s a

célgömb legyecskéje mögött az eget kémlelte, amelynek gyöngyszürke óceánjában vadlibák úsztak ék alakban. Az ég tág kagylója az őszi tájra borult, amely utójára ocsudott fel az augusztus vad, pogány perzelése után, rezes színeit teregette szét s könnyű füstöt lövellt magából. A nádas szürke tollazata meg se rezsent, csak a távoli szántón csillogott egy málnaszínű tűz s a boglyák barna púpja mögüll néha eldörrent egy fegyver. Újja megtapintotta a ravasz nyirkos hüvösséget, aztán zavartan leengedte a puskát.

— Nem értem, — dűnyögte magában és homlokára tolta a sáfrányszínű vadászkalapot. Most előtűnt keményemetszésű arca, amelyet a nap zománczott barnára. Szemét összehúzta s úgy figyelte az eget, ahonnan szüntelen aláhallatszott a vadlibák bujtogató kiáltozása. Ott szálltak a feje fölött, útban a sárga tarlókról a nádas erdeje felé, ahol az őszi útra készülődtek. Ernyőt csinált a tenyeréből, de nem látott semmit, mintha kísérleti hangok érkeznének az áttetsző magasság örvényciből.

Szive megdobbant, jeges ujjával megtapintotta a félelem.

Körülnézett. A határ éles rajza elmosódott előtte, alig tudta kivenni, merre áll a vadásztanya. Inkább a szag után igazodott; a lovak, a rözsetűz és a szénaheverők illata után, amelyet pontosan érzett. Vállára csapta a fegyvert és elindult a szagok irányába.

— Nem értem, — dörmögte másodszor is, megtapogatva szeme körül az erős, domború csontot, de semmi fájdalmat sem érzett. Csak egészen bent, a koponya üregében sűrűsödött valami bizonytalan érzés, mintha az idegek és sejtek közt üzem-zavar lenne. Ettől a lépése is elvesztette biztonságát, megbotlott a vakondtűrésokban. Ilyenkor megállt és tétován megsimogatta a homlokát.

Már nem félt.

— Atmeneti zavar, — gondolta. — Majd benn a városban Gyurka megnézi, ír valami csöppet és kész.

Most már a szemébe ötlött a vadásztanya is. ahol gyülekeztek a pajtásai. Szalonna pirult a nyárson s egy magas, fekete férfi hosszú kortyokat nyelt a fonott üvegből. A puskák már elhallgattak, izzadt hajtok cserkésztek még a zombékok közt, a hűvösen toccsanó vízben, a zsákmány után. Egy szálkásszörű vizsla loholt arra, bundájából frecegett a víz s líhegve vonszolta egy hatalmas gunár lucskos testét.

Óvatosan lépett a tűzhöz s amíg falatozott, lapos pillantásokat vetett a határ felé. Aki körülötte állt, azt pompásan látta, figyelhette felhevült barna arcukat, félrekapott kalapjukat s szemük vad, sárga villanását, ahogy a gyilkolás után gögösen szétnéztek.

— Mennyi volt, Bálint? — kérdezte a magas férfi.

Elütötte a választ.

— Semmi különös nem volt. Egy kis zavar támadt, — intett általánosan, mintha

a fegyverrel, a megbízható, kétszövű puskával lenne valami baj.

— Kár! Mi nyolcat-tízet is leszedtünk.

— Igen, — mondta mosolyogva és intett a kocsisának.

A hűséges ember máshonnan loholt elő, mint várta.

— Befogtam, méltóságos uram, — jelentette feszesen.

— Jó, — bólintott Bálint — indulunk. Bocsássatok meg, de egy kis dolgom van a városban.

Azzal felállt és indult a kocsis után. Mereven figyelte a posztóködmönös, széles hátát. Attól tartott, hogyha elvétí, sohasem találja meg a kocsit. A többiek megütözközve bámultak utána.

— Mi történt Bálintal? — kérdezte a magas férfi és újra az üveg után nyúlt.

— Úgy megy, mintha ivott volna...

Egy asszony, aki szótlan ült a szénán, megrázta a fejét.

— Józan volt. Láttam a szemét, nem ivott. Valami más történhetett...

*

Egy évig senki sem látta.

A vadászat után néhány héttel az asszony, aki utána nézett az őszi réten, felhívta telefonon. Délután jutott eszébe, amikor Budapestre kormos füst telepedett s a város fényesre zománcolta az eső. Magányosan ült egy fotójában. Hirtelen felvette a kagylót és Bálint számát tárcsázta. A csengő tompa zajt ütött, aztán halk kattanással valaki leemelte a kagylót.

— Bálint, — mondta az asszony — maga az? Mi történt magával? Miért tűnt el? Senki sem válaszolt.

— Feleljen, kérem, — sürgette az asszony, aztán bosszúsán összehúzta a szemét. Odaát valaki lassan helyére tette a kagylót. Az asszony összehúzta elefántcsontszínű nyakán a pongyolát és megborzongott. Hirtelen félelem szállta meg, gyorsan felöltözött és lerohant az utcára. Intett egy taxinak, beugrott és átszólt a sofőrnek:

— A Flórishoz!

A cukrászdában már együtt ült a törzsasztal. Forró kávészag úszott a mennyezet alatt.

— Felhívtam Bálintot, — mondta az asszony és szétnézett az elámult társaságon. A magas, barnaképu férfi lesütötte a szemét. Ez neki nem jutott eszébe, pedig a legjobb barátja volt.

— Beszélt vele? — kérdezte csendesén.

— Nem és éppen ez a furcsa, szinte ijesztő. Valaki felvette a kagylót, hallgató, aztán szó nélkül letette. Nem is válaszolt, — panaszkodott és apró kortyokban inni kezdte a forró, keserű feketét.

— Rejtélyes, — mondta egy kicsiny, gömbölyű asszony s fekete gombszemén hártját vetett az izgalom. — Azt mondják, elutazott...

A magas férfi is megszólalt.

— A vadászat után valóban elutazott. Ezt biztosan tudom. Külföldre ment, senkit sem értesített. Senki sem tudja, merre járt. Nem volt valami udvarias dolog. Egyszer jártam arra, a Krisztinában, de minden redőny le volt engedve, csak Bálint dolgozószobájában égett a villany. A csendre nem nyitottak ajtót. Azóta meg-

jöhetett, mert úgy értesültem, hogy személyesen intézkedett egy üzleti ügyben. Eladta a birtokát... Maga, kedves Nóra, — fordult az asszonyhoz, aki a hírt hozta — tudhatta róla. A birtokot Gábor vette meg.

Az asszony merően nézte a csészét.

— Nem tudtam, — mondta őszintén. — Fogalmam sem volt róla.

*

Egy év múlva valaki újra kimondta a nevét.

Éjfél elmúlt már, az estély ellankadt s a boltívek alól éppen szellőztették a sűrű, keserű szivarfüstöt. Józsgáj, nyers budai őszi éjszaka párolgott odakinn. Az ablakból leláttak a Vérmező kátlánára, ahol palakéken füstölt a sáros gyepen a kőd s mögötte megpillantották a házat. Nemes, zárkózott homloka élesen elvált az éjszaktól s ablakszemein a lehúzott redőnyök hűnyt pillái ültek.

— Odaát lakott Bálint, — mondta valaki gyanútlanul.

A társaság elémult. A csillárokból még buzogott a mézszöke fény, a szobalányok friss feketét kínáltak, de a poharakban már megalvadt a borok rubinja s a hangulat menthetetlenül elernyed.

— Lakott? — kérdezte Nóra és hamvas homlokát odátárta a huzatnak. — Már nem lakik ott?

Senki sem válaszolt.

A magas férfi idegesen felkiáltott.

— Roppant egyszerű ez, kedves Nóra. Lemegyünk és megnézzük. Bálint két évig bujkált előlünk, most meglepjük...

Hangosan készülődtek és vidáman csörtetve leereszkedtek a lépcsőkön. Odalenn már igazi őszi volt, tompa, savanyú kén-szaggal, a gázlángok köré fonódó szomorú szivárványokkal. Átvágtak a kihalt Krisztinán és lopva megközelítették a kis házat, mint az orvtámadók. Nóra egy kissé elmaradt. Valami félelmetes gyanított, mint aki először lép egy büntény színhelyére. A toroka egy pillanatra elfulladt, aztán rémülten felsikoltott:

— Bálint, az Istenért!...

A többiek csak most fedezték fel a nyitott ablakot.

A sötét keretben Bálint ült faragott székből, mögötte az inas, aki éppen kezébe adta a fegyvert. A lélegzetük elállt. Bálint arcáról lekopott a szép, barna zománc, hullámos haja fehéren tapadt a koponyához, mintha fémből formálták volna. Szeme csukva volt, csak könnyek szivárogtak az árkából s belepték a nemes, büszke arcot. A szája is megmozdult.

— Halod? — kérdezte Bálint az inast, aki előrehajolt. — Halod? — kérdezte újra s remegő kezével magához szorította a fegyvert, erőlködve az ablak felé fordult, hogy semmit se veszítsen el az édes és bűnös hangokból, amelyek a rejtelmes éjszakából érkeztek. — Halod? — kérdezte harmadszor és most már mindnyájan hallották, megértve a fájdalmas titkot, amely örökre elzárta Bálintot a világtól.

— Őristen, — suttogta Nóra, de el, nemült, mert valahol a fejük fölött láthatatlanul és elérhetetlenül, gyötrelmes hangon kiáltozva húztak a vadlibák...

A fekete kecske

Írta:
GYÖRGY LÁSZLÓ

— Gyerekség — a professor mintha kissé zavarba jött volna. — Tudja, hogy egyedül élek, nincs senkim és boldog vagyok, ha egy magamfajta kedves és ifjú hölgy megszán, eljön egy-egy koncertre.

Az ajtón kopogtak. Barla doktor dugta be a kezét, kíváncsi fejét.

— Bocsánat, nem tudtam, hogy zavarok! — Dehogy zavarok, gyere be. Segíts udvarolni. En, öregségemre bizony már kiestem a gyakorlatból.

— Csak ne panaszkodj, méltóságos uram, ne panaszkodj — hízeltet a kis kövér főorvos. — Olyan karesz vagy, olyan egyenes, friss, hogy egy húszéves fiatalember is megirigyelhetne.

Mária kisorsant az ajtón. Barla röntgenfelvételt hozott. A filmlapon egy beteg szív vonalai feküdtek.

— En bevalom. — vakarta meg fülét az orvos. — hogy nem vagyok teljesen tisztában ezzel a felvétellel. Nagyon szeretném meghallgatni a te véleményedet is.

De a professor mintha nem is hallotta volna ezeket a szavakat. Tündödvé nézte a fehér virágrengeteget az asztalon.

— Erzed, milyen remek illata van ennek az orgonának!

Barla feltette homlokára szemüvegét.

— Szép virág — jegyezte meg.

— És újra az ablak felé emelte a röntgenfelvételt.

— A beteg fiatalembernél. — magyarázta — a felvétel szerint, megfetésekre is készülünk kell.

A professor Barla vállára tette kezét.

— A szív, kedves barátom, még egy magamfajta öreg legénynél is meglepetéseket okozhat.

M'gnézte a felvételt és néhány szóval megvilágította az esetet. Barla megköszönte és menni akart.

— Ne szaladj. Az időgen szívet érintették. Mondd, öregem, nagy boldogságot eszélnek, ha fehér fejjel rászánám magam a nőülésre?

— A nőülésre? És ki a boldog menyasszonyjelölt?

A professor elmosolyodott. Csak most mondotta ki bensejében határozottan, hogy a jelölt Kálozdy Mária doktorkisasszonya, ki az orgonákat hozta. A lány se tagadja, hogy örül a vele való találkozásnak.

De olyan titokzatos igyekezett lenni, mint egy tizenhatéves diák.

— A nevét egyelőre nem árulhatom el. De te leszel az első, aki megtudja. Most pedig gyereünk a betegekhez.

Barla kinyitotta előtte az ajtót. A folyosón várakoztak az orvosok. Diadalút volt ez a mai vizit. Mária mindenütt mellette volt és alig tudta elfojtani boldogságát. A gyermekosztályon a professor megálit a kis Varga Ágnes ágya előtt.

— Már nincs láza, — jelentette Mária.

— Nagyszerű, — a professor a kislány ágya fölé hajolt. — Ugy-e szeretnél hazamenni a falutokba? Ha jól viselkedel és hamar meggyógyulsz, egy szép selyemkendőt vagy egy völgényt szerzek neked, Melly kell?

— Selyemkendő — énekelte a kis Ágnes.

— De hiszen a völgény többet ér!

— Az már van — suttogta. — A Jóska...

Perc k alatt repült el az óra. Aztán visszamentek a professor orgonailatú szobájába. Következtek a referátumok. Kovács doktor a laboratórium vezetője jelentette, hogy szérumtermelésre vásárolt egy új fekete kecskét, mert a régi elpusztult.

— Fekete kecskék van? — kérgette felcsillanó szemmel a professor.

— És nevetni kezdett. Aztán Mária felé fordult. Neki magyarázta:

— Gyermekkoromban Miskolc mellett volt birtoka apámnak. A faluban lakott egy százesztendő öregasszony, akit fekete kecskére tartott el. Nem tejt fejt ő a kecskéjéből, hanem pénzt. Ugyanis az volt a híre a fekete kecskének, hogy ha egy sze-

relmes legény fekete szőrét megsimogatja, sikere lesz szíve választottjánál. Hatostól-forintig szabta meg az öreg néni egy-egy simogatás árát. Alítólág mindig használt a simogatás.

Azt nem mondta el, hogy ha most itt lenne a szobában a fekete kecske, ő is megsimogatná.

A referátum lezajlott, az orvosok elhagyták a szobát. Mária is indult az ajtó felé. De nagyon bizonytalanul. A professornak megdobban a szíve.

— Hát maga hová siet?

— Ma inspekciós vagyok, professor úr. De ha nem zavarnám...

— Nem zavar. Ráérek még hazamenni, úgyszólván a szakácsnőtől. Szörnyen dühös, ha beállítok, mielőtt az ebéd elkészül.

— Ezen könnyű segítni, — mosolygott a lány. — Tessék megnéssülni, professor úr!

— Megnéssülni? Ugyan ki jönne egy öregemberhez feleségül? Akkor én már jobbszában kérdezhetném, hogy az ilyen szép, okos, fiatal lány, mint maga, miért nem megy férjhez?

Mária arca lángvörös lett.

— Nos? Talán csak nincs valami titkos ideája, holmi »nagy ember« akiről azt hiszi, hogy megközelíthetetlen, hogy őt már nem érdeklik az olyan kis boldogságok, mint a szerelem. Zavarba hoztam?

Kálozdy Mária ibolyakék szeme fátyolos lett. És mintha egy könny is kiszorult volna.

— De kislány, — a professor már ott is áll mellette, — mi történt?

— Professor úr, — nyöszörögte Mária.

— Én olyan szomorú vagyok.

— Ki azzal, ami a szíven fekszik. Hamar! Azért vagyok itt, hogy tanácsokat adjak.

— A professor úr valóban végtelenül jó. — Mária letörölte könnyeit. — Én már többször szerettem volna szólni, de szégyelltem. Professor úr, kérem, most lesznék az alorvisi kinevezések. Ez már lakással jár és havi háromszázszázzal...

Tessék Kovács Palit is kineveztetni. Öt éve do'gozik itt és havi kétszáz van...

— Nagy orrfűvés.

— Ragyogó bakteriológus. Majdnem egyedül vezeti a laboratóriumot. Tetszett látni, hogy örült az új kecskének?

A professor megszedült egy kiesit.

— Ha őt ki tetszik nevezni, — folytatta Mária — akkor háromszázszáz, meg az én kétszázam, az ötszázszáz. Abból pedig egy fiatal házaspár megéheztet. Ugy-e, meg lesz a kinevezés? — Mária szemében újra megjelentek a könnyek. — Úszellet szerzőnk tartani az esküvőnkön.

A professor úr sápadtan mosolygott.

— Természetesen, meglesz. Igérem, kislányom. De most menjen, szaladjon és mondja meg neki is, hadd örüljön.

Mária kirohant és az orgonailatú szobában egy percig még modulatlanul állt a professor úr. Aztán vötte a kalapját, a sötétbőrtjét és elindult. Az udvaron az egyik sarokban izgatott csoportosulás barnult valami csodát. A portás észrevelte a professort és lekaptott sapkával hozzá nyargalt.

— A kecske... méltóságos uram!...

— Mi történt a kecskével?

— Megvadult. Mindenki, a doktor urak, doktorkisasszonyok állandóan hajszolják, hogy megsimogathassák. Hát bevallom, magam is megsimogattam.

— Maga is? — Hát húsz éves maga?

— En. — az öreg restelkedve mosolygott.

— Nem vagyok én vén ember. N'gyrég hagytam el a hatvanadikat.

— Ejnye, ejnye. Hát nem restel a szerelemre gondolni?

— Ki tehát róla? — tárta szét karját az öreg. — Tavasz van, professor úr. Bocsánatot kérek, de ilyenkor bolondul meg legkönnyebben az ember.

A klinika fehér márványfolyosóján világlángosan végigrepent a hír: a professzornak jó kedve van.

Ez pedig nagy szó volt. Az ápolónők rohantak szobáról-szobára a remek hírrel.

— Amikor bejött a kapun, fűtörészett, — telefonálta harminfelé a portás.

Angelika nővér pedig látta, hogy egy szép fehér szegfű is volt a professor úr kabátjának gomblyukában.

— Elmúlt hatvanéves, de ma negyvennek sem látszott — bizonygatta. — Frissen, rugalmasan ment a szobája felé. Valami történtetett a professor úrral.

Igazra volt. Valami vakóban történt a professor úrral. És ami történt, az a professor úr szerint boldogság volt, ami ügylátszik tavasszal az ilyen vén legényeket se kíméli. Ahogy benyitott szobájába, meglepetten nézett asztalára.

— Az asztalon egy vizeskanecóban hatalmas csokor orgona illatozott.

Már eszregetni akart valakiért, hogy megkérdezze, hogyan került ide a virág, de az ajtóban szökeahajú, karesú, fehérképenyes szép lány jelent meg.

— Csak nem maga hozta ezt a virágot, Mária?

— De igen. — felelte mosolyogva Kálozdy Mária doktorkisasszony. — Ugy-e, nem haragszik meg érte a professor úr?

— Dehogy haragszom. Csak arra vagyok kíváncsi, hogyan jutott éppen ez a virág az eszébe? Honnan tudta, hogy boldogok az orgonáért?

— Tegnap este, amikor a koncertől hazavittem autóján, Debussyról beszélt. Arról, hogy a »Májusi fantázia« című szerzeménye tele van a májusi virágok illatával. Nekem már ott eszembe jutott ez a klinikai szoba. Arra gondoltam, nem ártana egy kis illatot behozni ide, ami Debussy muzsikájára emlékeztetné a professor urat. És aztán... aztán a jegyért is illet halásznak lennem.

SALAMON ERZSÉBET bemutatja az AJÁNDÉKBOLT elegáns délutáni és esti ékszeráruját. Ugy-e szép? AJÁNDÉKBOLT, (Károly-körút 23)

SZINHÁZI KRÓNIKA

ELMONDJA PAPP JENŐ

Olyan középosztálybeli feleségről szól Fendrik Ferenc vígszínházbeli vígjátéka, akit két hetes társasutazási kirándulással a tenger mellé ki lehet elégteleníteni. Rosszul mondtam. Nem, hogy ki lehet elégteleníteni, hanem a boldogságot jelenti neki. Asszonyaink és feleségeink között száz és ezer található, akit ilyen olcsó boldogsággal ki lehet fizetni? Miért?... Mert úgy élnek, mint Fendrik Ferenc hősnője, Anna, ez a tisztességes, szerény, halkszavú és rendszerető családanya, aki panasztalan szolgálója rabiátus férjének, ennek a nevezetes Bálintnak, a vidéki fiskális úrnak, aki felesége iránti gyöngédségét beszüntetett tirannust játszik otthon. Ha ingombja elgurul, az asszony térdel le és négykézláb keresi. Ha a tisztelt basa üvölteni kezd a reggeliért, az asszony fejvesztetten fut, hogy lecsendesítse a bőmbőlő despotát. A házban mindenki reszket a zsarnok férjtől, miközben ez a denagógó házi bálvány szemérmetlenül úzi liaisonjait a helybeli nagykávéház kaszír-nőivel. Külön házi háremet rendez be magának az ügyvédi iroda gépirónőiből. A mártír feleség megadása és néma szenvedése felháborítja egyetlen leányukat, Évát, aki most érettségizett és elkeseredésében felbujtogatja anyját, hogy legalább kósteljon bele a szabadságba, izelje meg a boldogságot s menjen el vele Abbáziába, két hétre. Az elnyomott feleség felcsillanó szemmel fogadja leánya csábító ajánlatát.

A tengerparton a fiatal leány olyan szakértelemmel intézi anyja flörtjeit, hogy ez már meghökkenítő. Udvarlót, táncost és remek hangulatot teremt számára. Nagy szerepet játszik ebben a két-hetes boldogságban Abbázia minden kommersz díszlete. A babérfák, narancsligetek, utcai énekesek, lampionos tengeri terraszok, továbbá az egen lustálkodó meleg csillagok és a holdas éjszakákba beleképzelt fűszeres illatok. Meg természetesen a futó viszonyokra pályázó világfiak, akik fehér szmokingban matrózpipából eregetik a délszaki romantikát. Éva kisasszony el is csíp a maga számára egy ilyen exotikusnak látszó szívlovagot, a mama pedig belebotlik az összes halántékú híres íróba, aki történetesen a Lovrana—Ika—Jcsics-i mólón cseleng, mielőtt útrakelne New-York, Boston, Párizs és a Fidszigetek felé. A zsirosdi magányból és férje kasznári terrorjából kiszabadult Anna asszony azonnal megpörkölődik, mielőtt az őszhalántékú író kijelenti, hogy szerelmes bele. El akar válni parlagi férjétől és feleségül akar menni a nagy férfiúhoz, aki az összes sablonok szigorú betartásával fölmelegített szerelmi közhelyeket sug a fülébe. Ez a kis női fiú ég. S már majdnem házasságtörésre kerül a sor, mikor a felvilágosodott Éva, a mama leánya, kikel magából és kiabál, hogy a két hét boldogsághoz ő nem kal-

culálta bele, hogy az anyja elhagyja az apját. Ez már sok!... Az engedelmes Anna asszony riadtan visszamegy haza Zsirosdra, hogy tovább keresse a divány alatt a férje elgurult inggombját. Ez a sorsa, ezt vállalta és állja is továbbra.

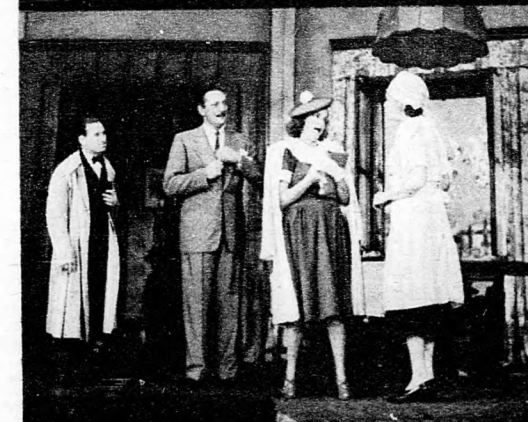
Mint ebből az összemarkolt meséből kitűnik, Fendrik Ferenc nagyon is élő és nagyon is érzékeny figurát szűrt tolla hegyére, mikor elénk állította a házi gondok és nyomasztóan alantas cselédmunkák közé beszorított feleséget, akit önző férje hozzászámít ahhoz a családi berendezéshez, amely kizárólag és zokszó nélkül az ő fenkölt férfiúi kényelmét szolgálja. Az ilyen bárdolatlan férjek megölik az asszony lelkét, elszáritják szárnyait, tagadják hangulatait, eltiporják szellemi igényeit és a kézilányok színvonalára süllyeszti azt a nőt, akit egykor imádtak s akiért éjjeli zenékre s más hasonló átmeneti hazugságokra ragadtatták magukat. Nagyon sajnáljuk, hogy a színpadi játék fiatal szerzője a szórakoztatás kedvéért feláldozta ennek és ezeknek az Annáknak forró és elemi zendülését és forradalmát. Amit megírt s amit a Vígszínház gyakorlott együttese előadott, az a sikerültebb szokvány síkján mozog, egyáltalán nem érintve a nő lelkében elrejtett erősebb és mélyebb húrokat. Az érettebb szereplők érzelme és ösztöne ráadásul még vissza is hőkölt a fájdalmas és szép asszony-motívumok megrendítésétől, mert az ő szemüket is elvakította a darabba zsúfolt temérdek enyves-hát. Somlay Artur például a „nagy író“ szerepében vonakodva és szégyenlősen asszisztált a tengerpartra szabaduló nyárspolgári feleségnek. Lázár Mária pedig, akitnek a házimunka börtönéből kibontakozó és kivirágzó egyszerű lelket kellett életre keltenie, oly ragyogó volt, annyira más és olyan kimondottan színésznő, hogy kezelésében a figura téves vágányra szaladt. Nem lehetett elhinni neki, hogy őt a vidéki férj olyan megszegyenítő segéd-erőnek és közönséges személyzetnek tekintti. Ha a művész nő nem hanyagolja el a figura komoly alapjait, átmelegíti az egész darabot és irodalmi rangra emelheti saját alakítását. Kellemes és tehetős színésznőként ismertünk meg Kelemen Évában, valamint Pákozoly Ferencben. Mind a kettő sokat ígér. Jó társalgó színésznő Pogány Margit is. Hajmássy Miklós vidáman és megelégedetten léha. A simaság és zajtalanság pincéri tükélye Dénes György. Kitűnően érvényesül Sitkey Irén ellenszenves komédiája, Kamarás Gyulát még feszélyezi a provincia eredet. Bihary, Lontay, Nárai Teri az epizódisták. Hegedüs Tibor rendezői keze emelt a darabon s ha bátrabban háttérbe szorítja a túltengő prospektusi mozzanatokot s kiemeli a poráron tartott feleségek drámáját; költői munkát végez. Neogrady Miklós a díszletekkel pazarul bánt.

Lázár Mária — Somlay Artur

Kamarás Gyula — Kelemen Éva

Bihary József — Hajmássy Miklós
Kelemen Éva — Lázár Mária

Kelemen Éva — Pogány Margit

MIT LÁTOTT EGY MAGYAR LÁNY FRANCIAORSZÁGBAN?

Barátnóm, az őzikeszemű, kedves fiatal lány tegnap érkezett meg Párizsból. Megszokott nyugalmával bejelentette, hogy egyelőre itthon marad. Ezer kérdéssel ostromlom. Évek óta nem láttam, azóta körülötte is nagyot fordult a világ. Akkor került ki az iskola padjából, amikor elment, ma: *tipikus példája annak a mai fiatal lányoknak, aki felelősséggel, bátor szívvel és becsületes lélekkel vállalja a harcot.*

— Meséld, hogyan indultál el Franciaországba és mi történt veled azóta, amióta nem láttalak?

— Annyi minden történt, hogy azt sem tudom, hol kezdjem. Tudod, hogy zeneakadémiát végeztem, jól zongoráztam és érettségi után középiskolai ösztöndíjat kaptam, amellyel Franciaországba utaztam. Először Lillebe, Nyugat-Franciaországba kerültem egy gyáros családba, ahol középiskolás gyerekekkel korrepetáltam és zongorázni tanítottam. Közben megtanultam a francia gyorsírást és a kereskedelmi levelezést is. Vizsgámról a francia lapok is megemlékeztek, azt írták, hogy *egy magyar lány volt a legelső a francia növendékek között.* Elkerültem Észak-Franciaországba, az Atlanti-Óceán partjára, a Loire mentére. Voltam nevelőnő egy grófi család hét gyermeke mellett, elvégeztem egy orvosasszisztens kurzust, dolgoztam egy röntgen-klinikán és amikor kitört a háború, nem tudtam hazajönni, amikor a németek bevonultak: német tolmácsnak alkalmaztak. Egy bombatámadás során elég súlyosan megbesüültem és kórházban fektüdtem. De ezt is kihevertem. Legutolsó állomásom Párizs volt. A magyar házban felfelták a figyelmemet arra, hogy *a párizsi svájci főkonzul felesége titkárnőt keres.* Beajánlottak elfoglaltam ezt az állást. Most szabadságra jöttem haza.

— Sok élményed volt. Milven a francia nő?

— A francia nő rendkívül sokoldalú. A háború óta mindenütt helyettesít hadbavonult, vagy fogságba esett férjét. Az asszonyok üzletet, gazdaságot vezetnek, tárgyalásokra járnak. Mindenki dolgozik. Az is, aki nincs a pénzkeresésre utalva. Ismerem egy előkelő arisztokrata földbirtokos hölgyet, aki reggel *ótkor bejoga lovait és gazdasága tejtermékeit hordta szájával.* A dolgozó anyák, amikor munkára indulnak, elhelyezik gyermekeiket az úgynevezett *vestiére*-ekben, amely magyarul ruhatárt jelent. Itt úrilányok — természetesen díjtalanul, vigyáznak a gyermekekre. Franciaország egész területén mindenütt van a *«Protection de la jeune fille»*-nek székháza. (Fiatal lányokat védő egyesület.) Ha egy fiatal lány érkezik a városba, várják a pályaudvaron, minimális összegért lakást és ellátást adnak neki. Ezenkívül azzal is törődnek, hogy hol dolgozik és milyen társaságba jár.

— A francia nő mindenhez ért. Megszünteti a rövidzárlatot, megjavítja az autót és maga varr ruhát gyermekeinek. Mivel anyagián van, a *papa nadrágjából három kisgyermeket is felruház.* Noha nappal minden nő dolgozik, ez nem zárja ki azt, hogy estére kicsinosítsa magát és társaságba járjon. Ilyenkor megint nagy nő és csillogó eszritjével elkápráztatja a társaságot.

— Szeretem bennük, hogy mindig ügyeskednek. Mindig kitalálnak valamit, ami megszépíti az életüket. Újabbban fantasztikus szépségápolási szerek vannak a piacon. Például *egy kis tojás sárgáját főtburgonyával kevernek össze és ezzel egy félórátig kengetik kezüket. Ezután még citromhéjjával is bedörzsölik és ettől csodálatosan fehér lesz a kezük.* Sokan az uborkasalátá levélével mosdák arcukat. Ezek eredetileg hindu receptek, de ma mindenütt lelkesednek értük Franciaországban.

— Ma nem sajnálják, aki sok csomagal megy az utcán. Inkább irigylik: milyen ügyes volt, mennyi mindent sikerült szereznie — mondják. Amikor bevásárolni mentünk, mindenféle felszereléssel indulunk útnak. Üres üveget, papírost, spárgát vittünk magunkkal. Például *jogpasztát csak úgy kapunk, ha elvittük a régi tubust. Ha cipőkrémet akarunk, mindig be kellett szolgáltatni a régi dobozt.*

— Mindenki biciklín jár. A biciklik négyesötös sorokban vonulnak egymás mellett az úttészen. A társadalmi élet nagyon lecsökkent, de azért rendeznek még olykor nagy vacsorákat is, amikor a vidéki nagybácsi valami élelmiszert küld. *Egy kis friss vaj, ma nagyobb szennzáció, mint a régi világban a kaviár volt.* Újabbban divatosak a piknikek.

— Óriási kötési láz tombol Párizsban. Minden francia nő köt, vagy gyerekeinek, vagy katonáknak: a Metron, a fodrásznál, a kávéházban, a színházi előadás szünetében, egyszerűen mindenütt. Pamut nincsen, a régi holmiból felfejtett anyagot használják fel. *A kabátokat vatin hűlőn újságpapírral bélelik. A papírost, mint a paplant, lesteppelik, így nem zörög és kitűnően meleg.*

— Franciaországban nagy sikerrel küzdenek az egyke ellen. *Ma «divat» már a sok gyermek.* Senki se csodálkozik azon, ha egy családban hét nyolc gyerek is van. Nagy és állandó propaganda folyik azért, hogy a gyerekek szaporodjanak. Akinek legalább négy gyereke van, az féláron utazik a vasúton és minden üzletben árengedményt kap. A sokgyerekes anya úgynevezett *carte de priorité*-t kap, elsőbbségi jogán nem kell az üzletek előtt sorban állnia. *Pétain nem egyszer vállalt keresztapaságot sokgyermekes családoknál.* Ilyenkor a marsall saját kezével írott levélben közli, hogy készséggel elfogadja a keresztapaságot, pénzt, valamint ajándékot küld a családnak.

— Az újságokban pályázatokat hirdetnek. Megjutalmazták azt, aki a legokosabban felel például arra, hogy *mi a sok gyermek előnye?* Vagy *milyen érdekes újítást eszel ki a gyermeknevelés terén?* A gyermekeket általában rendkívül vallásos szellemben nevelik. A gyerekek kevesebbet sportolnak mint nálunk, érdeklődésük szellemi irányba koncentrált. A francia a leglétkesebb apa. Ünnepnapiját és minden szabadidejét gyermekével tölti. A gyerekszoba a lakásnak a legfontosabb része. A szülők gondosan megválogatják a nevelőanyagot. Lenézik azokat az asszonyokat, akik a kamra kulcsát eldugják az elől az alkalmazott elől, akire nyugodtan rábízák gyermeküket.

— Nagy súlyt helyeznek arra, hogy a gyermek már kiskorában is társadalmi lény legyen. Kivált arisztokraták ügyelnek arra, hogy a négy-ötéves gyermek a felnőttek társaságában étkezzék és kifogástalanul bánjon a késsel, meg a villával. Kis gyermekeknek gyakran ugyanolyan korú vendégeket hívnak, ilyenkor a négyéves vendéglátó az asztalón ül és elbájoz, udvariasan cseveg barátjaival.

— A gyermekek öt éves korukban kerülnek iskolába, de erre jár valamennyi megtanul otthon írni-olvasni-számolni. Nem tudom, hallottál-e már a *«Cours Hattemer»* nevű levelező iskoláról, amely kivált az utóbbi időben rendkívül népszerű. Az iskola székháza Párizsban van. Lényege az, hogy a vidéken lévő növendék, vagy az, akit a betegség vagy egyéb körülmény akadályoz meg abban, hogy rendszeresen iskolába járjon, *levelezés útján elvégezheti minden iskoláját.* Az elemitől az érettségig. Ebben az iskolában speciális tankönyvek vannak. Az iskola a növendéknek hetenként egyszer elküldi a tananyagot kérdésekkel és különféle feladatokkal. A növendék ezeket megtanulja és írásban felel rájuk. Év végén levizgáznak, összefoglaló kérdéseket kap, vagy az iskola párizsi székházában, vagy egy vidéki kiküldött bizottság előtt. Ilyen módon megtanulhatsz Franciaországban nyelveket, gyorsírást, elvégezheted különféle tanfolyamokat. A szülő sohasem segít a gyermeknek a feladatok elvégzésében, az iskolának nem kell félnie attól, hogy a dolgozatokat a papa írja.

Pyramidon

TABLETTÁK

Fejfájás, fájdalom
és rossz közérzet ellen.

A művészet a magánéletben semmi kiváltságra nem jogosít fel — mondja Csathó Kálmán

Dél van. Nyárba bódult őszi napsugár simogat, amikor Nagymarosra érkezem. Utazásom célja: Csathó Kálmán, aki hosszúra nyúlt nyaralásában a város elől szik, a zaj, meg az apróceprő zürzavarok fölé emelkedetten, a csöndnek és az egyedüllétnek ez a nagy szelemese. Csak Kefe nevű híres és kedves kutyája ugrá-visegrádi hegy, a vidám zöld és az októberi vörös levelek közt komorló várom, odébb egy békés temp-lomtorony, lábunk alatt pedig a lomhán hőmpölygő Duna. Az író napsütötte barnaságában és zöld vadászkalapjában maga is hozzátartozik a képhez. Pesti laká-latos harmóniával simul köréje a környezet, a vidék, körül bárhol van is. Minden zugra rátapadt az úri nyugalma, férfias egyszerűsége, a tradicionálnak és kultúrának tisztelete.

— Más az író, mint a többi ember? — kérdezem.

— Nem más. Csak az a baj, hogy az író és általában a művészember visszaél foglalkozásával, albinek használja fel családjával szemben. Kivételes voltát hangoztatja. Szegény fele-megbeszéltem ezt a problémát, sokszor megállapítottuk, hogy a művészet és az irodalom a magánéletben semmi kiváltságra sem jogosít fel. De a „civil” szülőket és a „civil” családtagokat a művész félre tudja vezetni és különleges elbánást tud tőlük kicsikarni. Hol vagyunk már attól, hogy a művész tud tőlük És mi az, hogy bohém? Talán az, hogy reggelig ül valaki a kávé- házban és nem fizeti ki a számláját? Sok olyan embert ismer- legendája eredetileg Murger „Bohémelet” című remek regényén- ból származott. (Ezt a könyvet hamisították meg olyan gyász- pályára készülő fiatalembereknél!) Murger művészi későbbi alkotásaihoz keresnek élményt. Ezeknek az életét mu- korában bohém volt, semmi köze sincs az ügyvédséghez. Eppen így nincs köze a művészetnek, az érett, beérkezett művész ifjú- kori mulatózásaihoz.

— Az előbb azt mondta, hogy Murger ifjú bohémei élményt kerestek. Milyenfajta élményre van szüksége az írónak?

— Élménye mindenkinek, minden pillanatban van. Minden azon múlik, hogy mi hogy mélyebb nyomott bennünk. Oktalan- ság az élmény után való lóholás. Az írás éppen úgy, mint a szí- a színészek ekhós szekéren éheznek és fáznak? Amióta az írás- ból rendszeren meg lehet élni, azóta a bohémiség álarca mögé rej- tőző irónyomor feleslegessé vált.

— Vagyis az írás...

...rettenetesen komoly dolog. Hiszen még egy levelet sem könnyű megírni, azért halogatja a legtöbb ember. Az írás- hoz nagy elmélyedés és felkészültség kell. Amit a kabátujjából hoz ráz ki az ember. az rendszerint semmit sem ér. Az ötlet olykor egy pillanat alatt születik meg, de az ötletnek műalkotássá való kidolgozása: nagy szorgalom és áhitatos odafigyelés eredménye.

— És az író életmódja?

— Az a fontos, hogy az író munkaképességét megőrizze. Ez az írás egyszerű és rendes, polgári dolog, mindössze egy kis tehetség kell hozzá. Ez a tehetség többféle. Mély és komoly, csillogó és kápráztató, olyan is, amely meg tudja játszani a ragyogót és az érdekeset. A tehetség nélkül való érvényesülés is a tehetségnek egyik fajtája. Hogy ki melyik kategóriába tar- tozik, később állapítják meg savanyú professorok.

— Hogyan dolgozik?

— Kinlódom és vergődöm. Minél régebben üzöm ezt a mes- terséget, annál jobban érzem, hogy mekkora nagy felelősség az írás. Ha azt kérdezi tőlem, hogy mi az írás lényege, akkor azt mondhatnám, hogy írni roppant egyszerű dolog, az író hazu- ovasmit ír, ami nem történt meg. Ha pedig véletlenül olvasmit ír, ami megtörtént, akkor a lelkiismerete furdalja. De én ám, csak hogy igazat kell hazudni. A kigondolt történet- nek emberileg és lélektanilag igaznak kell lennie.

— És a munka technikai része?

— Töltőtollal, bemártós tollal és írógéppel írok. Azon múlik, hogy pillanatnyilag melyikhez van kedvem. Amit leírtam, azt másolom, akkor változtatok rajta. Papiroson dolgozom. Van ember, aki sétálva gondolkozik, nekem a papiroson segít, ez azt jelenti, hogy sok papirost fogyasztok.

— Jó ez a nagy magány itt?

— Elveszett az a nap, amelyiken az ember legalább két órát nincs egyedül. A magány a legszebb és legjobb dolog a világon, de nem szabad vele visszaélni. Dolgozni csak akkor tudok, ha sokat vagyok egyedül, akkor érnek meg a gondolatok bennem. Egyébként nagyon egyéni, hogy ki mit nevez egyedüllétnek. Én például nem érzem magamat egyedül, amikor az erdő járóm. Nemcsak az emberek foglalnak el, hanem az állatok is. Az erdő- ben egy bogár, vagy egy madár is elvonja gondolataimat, ki- ránt az egyedüllétekből. Viszont egy lármás párizsi kávéházban remekül dolgoztam, magányosnak éreztem magamat.

— Hát a kutya nem zavarja a magányban?

— A kutya alkalmazkodik és hallgat. Olyan, mint nagy- anyám kanapéja, észre se veszem. Erről eszembe jut, hogy pél- dául csöbütörök között sohasem érzem magamat egyedül. Cső- csodálkozom rajtuk. Elfoglalnak, mert folyton nézem és furcsák, majdnem attól félek, hogy ráugranak.

— Miket olvas?

— Nehéz erre felelni. Újraolvasok. Az új és modern írók olvasása közben sokszor visszavágódok régi kedvenceimhez. Tolsztojt, Dosztojevskijt, Csehovot, Dickenst, Maupassant- veszem újra és újra elő. Időnként klasszikusokra is ráérezem: Goethe, Shakespeare, Aranyt, Petőfit és Adyt olvasok. Mint- hogy nem lehet állandóan sem írni, sem vadászni és rengeteget izgalmas olvasmány van a kezemben: „Novella- és regény- irodalmunk a Bach-korszakban”. Szinyey Ferenc munkája.

— Mi dönti el, hogy milyen olvasmányhoz van kedve?

— Néha, amikor az erdő járóm, eszembe jut egy vers két sora. A harmadik sorára azonban hirtelenében nem emlékszem. Ilyenkor a vadőr hátul azt mondja nekem: „Már megint nem a vadra, hanem valami egyébre tetszik gondolni”. És valóban, akkor alig várom már, hogy hazamenjek és kikeressem a könyv- vet. Amikor megtaláltam, akkor állva elolvasok húsz verset és miután leültem, három napig olvasom ugyanazt a könyvet.

— Vadászat közben irodalomra gondol. Gondol-e írás köz- ben is a vadászatra?

— Gondolok. Egyáltalában pályaválasztási gondjaim van- nak. Még mindig nem döntöttem el, vadász legyek-e, vagy író? Néha, amikor a vadásznak hajnalban kell felkelnie, akkor író szeretnék lenni.

— Mivel foglalkozik mostanában?

— Nézem a Dunát és nézem az eget. Mohón élvezem a csön- det. Közben arra gondolok, hogy mi lesz akkor, amikor a háború- nak végeszakad. Megint lesz benzin és minden tehetősebb ember- nek lesz repülőgépe, minden munkásnak autója és ezek mind különk akkor és mi lesz a magánnyal, meg a csenddel? Akkor halunk... ahhoz, hogy csöndet igazán élvezhessünk, alkalmasint meg kell

Miért IDEGESEK A NŐK?

Érdemes meghallgatni három európai hírű orvosprofesszor véleményét, hogy miért idegesek a nők? A most lezajlott nemzetközi orvoskongresszuson hangzottak el ezek a vélemények Stockholmban.

Wellbölj professzor:

— Itt fekszenek előttem az amerikai és európai rokonintézetek kimutatásai. Az adatok egyöntetűen igazolják, hogy az ideges nők száma az utóbbi húsz évben 40%-kal emelkedett. Az ideggyógyintézetek pacientúrái kilencven százalékban nőkből tevődik össze, ami azt jelenti, hogy minden száz idegbetegből kilencven a nő és csak tíz a férfibetegek száma. A fiatal nők között különösen nagy arányokat ölt az idegbetegség, ami aggasztó tünet. Méltóztassanak elképzelni, milyen lesz az az új generáció, mely ideges anyáktól származik. De nem csak ez, hanem: milyen lesz ez az ideges nőtársadalom, ha a folyamatot valahogyan meg nem állítjuk. Ötven év múlva nem lesznek negyvenéves szép asszonyaink, csak negyvenéves matrónáink, ha ez az állapot fennmarad. Az idegesség, az ideges állapot, tudvalevőleg az ifjú bájjon végez bámulatraméltó rombolást, a magam részéről arra a megállapodásra jutottam, hogy a baj nehezen lokalizálható, mert ennek mélyebbenfekvő okai vannak, semmint gondolnók. A nő egyszerre, szinte máról-holnapra tört ki abból a helyzetből, melyben évekredek, vagy évmilliók óta élt: a másodlagos ember állapotából s ez az, ami most megbosszulja magát. A nő, mindenkor és minden társadalmi formációkban, a gyermekhez hasonló életet élt, akit dédelgettek, eltartottak, öltöztettek, gondoskodtak minden néven nevezendő életszükségletéről s ezt a kényelmet azzal fizette meg, hogy rabja, sőt rabszolgája volt a férfinak. Jötték azután az új korok, az újabb és legújabb társadalmi mozgalmak s a nő egyszerre egyenrangú emberré lett a férfivel, de a rangosítás olyan sietve érkezett, hogy a nő nem tudott felőni, gyerek maradt máig is. Ezért ideges a nő s a gyógyítás szerintem, ezért nehéz.

Dr. Ericko (Ohio):

— Szerintem az általános nőidegesség oka a fárfitársadalom és nem a nő gyermekmivolta, ami különben kétségkívül igazolt. A fárfitársadalom, amellyel, hogy kegyesen egyenrangúsította a nőt, nagyjából még mindig

más tart női hivatásnak, mint férfi-hivatásnak. Méltóztassék figyelő szemmel szemlélni a társadalmat. Példával bizonyítok. Van egy férj és van egy feleség, akik — az egyenjogú társadalomban — mindketten kenyérkeresők. A férfi semmivel se keres többet, mint a nő, de vegyük a rosszabb esetet, hogy még annyit se keres, sőt vegyük a legrosszabb helyzetet, hogy a férj — egyáltalán nem keres. De ez a férj is, mint minden férj megsértődne azon, ha a kereső feleség azt kérdezné tőle, mikor hazamegy munkavégeztével:

— Fiam, megstoppoltad a harisnyám? Vagy: Fiam, kivastaltad az ingem, kimostad a pongyolám, varrtál kapcsolót a blúzomra, horgoltál egy kis mütyürkét a fotel támlájára, összeszedted a szennyest. Voltál-e csarnokban zöldséget venni...? Uraim, bocsánat, ez az oka a nőidegességnek és nem a *Wellbölj* kolléga által említett gyermekpók. A férj, a férfi mind ezekért megsértődnek, kimeresztene a szemét, s úgy nézne a feleségére, mintha valami váratlanul a fejére potylyant volna. Azért, mert ő férfi s hozzá még erősebb, mint a nő. De a nő, annak dacára, hogy ő a gyengébb ember, azonkívül, hogy kenyeret keres, a tetejébe még stoppoljon, mosson, főzön, gyereket fürösszön, etessen, gondozzon, tartsa tisztán a lakást, varrjon gombot a férj ingébe, készítse oda pontosan és bérmentve a tiszta felvenni-valóját, gondoskodjék a reggeliről, a bevásárlásról s minden néven nevezendő rendről. A nő, az nő, annak van külön női feladata, amit akkor is el kell végezni, ha férfi már munkautáni fáradalmait pihen a kereveten. Az asszony, az ne pihenjen, amíg eleget nem tesz asszonyi hivatásának, a nő az nő, az gyöngéd teremtes, az egyenrangú ugyan, de a vacsorát mégis ő főzi meg este, ha együtt jöttek haza munkából, a férj pedig ez alatt ujságot olvas. Ez az a helyzet, melyen tisztelt uraim, ami a nőt idegessé teszi. Százféle gond, kötelezettség, ami női helyzetéből adódik. Ha a társadalmi szokásokban egyszer odáig megyünk, hogy semmi szígyen, semmi különös, semmi nevetnivaló, semmi rangcsorbulás nem történik akkor, ha adott esetben a férfi is megstoppolja a feleség harisnyáját, kivastálja a pongyláját, megpucolja a burgonyát és felteszi az ebédet, megfürösztí és tisztába teszi a gyereket, veszi a partvist: — akkor fog enyhülni a nőidegesség. Ha

a férfi nem mondja majd mosolyogva és lekicsinyelve, hogy bocsánat, ez nem az én dolgom, ez asszonyi munka. Miért csak asszonyi munka? A férfi talán butább teremtes és mindezt az asszonyi munkát nem tudná megtanulni, elvégezni? Lehet, nem tudom. Csak azt tudom, amit látok s tudom még azt is, hogy ez a furcsa, fonák helyzet nem örökéletű s ekkor majd az ideges állapot is megoszlik nő és férfi közt. A nő »kétlaki« sorsot cipel s aki azt mondja, hogy ez nem nehéz és nem idegesítő helyzet, az — füllent.

Ezután *W. Gudén* dr. állt fel, a párisi elmeklinika 76 éves igazgatója.

— Mindaz, amit hallottam, kitűnő »bölcsélet« s teljes nagyrabecsülésem kifejezése mellett minderre csak ezt válaszolhatom: viseljenek a nők a csacsonysarkú cipőt, de ennél is hajásosabb gyógyszer az idegesség ellen, ha nyaranta, legalább néhány héty megizláb járnak. Nem vagyok »újkeletű« ember, hosszú évtizedek óta log lalkozom a problémával, bejárta tekintélyes földrészeket, sehol nem feledkezem meg arról, hogy a nőidegesség titkát kifürkészem. Ott, ahol mezitláb járnak a nők, hire sincs a nőidegességnek. Idegbetegek vannak, de nincs általános nőidegesség. Se Kínában, se Japánban, sőt Törökországban is csak az emancipált divat, a magassarkú cipő bevezetése óta kezdenek idegesek lenni a nők. A vándorcigánylány sem ideges, se Macedóniában, se a Albániában. A nőidegesség úgy terebélyesedik, mint a tűz, abban az arányban, ahogy a divat, e mellett is a »örömpipő« divatja növekszik. Itt van, uraim, egy fénykép. Egy nagy gonddal, nagy figyelemmel, sok aprólékosággal elkészített röntgenfénykép. A tekercset le fogom önök előtt vetíteni a vásznon s meg fognak győződni saját szemükkel a következőkről: a magassarkú cipőt viselő hölgy idegszállaira, a nő minden egyes lépésénél olyan súly ütődik, mint amilyen súlyos a hölgy. A röntgenfilm szemléltetően mutatja majd meg, hogy ezek a szapora, súlyos ütések hogyan remegtetik meg az idegszállakat, magát az agy- és gerincvelő idegducait is. Látni fogják, uraim, hogy az így »megpüfölt« idegszállak, ducok, bizonyosfokú duzzadásba mennek át, melyek csak az éjszakai pihenés után mulnak el. De visszamaradnak olykor gyulladásozó folyamatok, különösen a megerőltető gyaloglás, vagy tánc után. Miután azonban, mélyen tisztelt uraim, a divat hatalmasabb tényezője a modern társadalomnak, mint az egészség, tisztelettel javaslom, beszéljünk másról.

De miről? Hogy melyik professzornak van igaza? Hiszen lám, ők maguk se tudják.

NAGY DÁNIEL

Legyen szép! Mitesszeres, tágpórusú (likacsos), fénylő, zsíros, pattanás-hajlamú arcra használjon hetenként **Vitacit arcpakolást** (arcfürdőpépet). Percek alatt bámulatatos hatás! Hónapokra elegendő készlet **csak 11.19 pengő.** Ránckok, szarkalábak ellen, száraz, érzékeny, húzódo arcbőrnek valóságos áldás a **Vitacit bőrtápláló krém.** Nagy tubus **csak 10.76 pengő.** Kapható jobb vidéki szaküzletekben. Budapesten csak nálunk: **LORÁND KOZMETIKA, VI., Mussolini-tér 3.** Kívánatra cégjelzés nélküli csomagolás.

Holdfény és husvétifánk

A két praxi abban az épületben lakott, amelyikben a gazdasági iskola volt. De kosztolni átjártak a főintézőhöz, csak a tehénistállót kellett megkerülni, ott volt a szállás az udvar másik oldalán, fiatal akácok közt, a piros cseréptetejű intézői lak.

Nagyon jó főzés volt az intézőnél, egyedül mazsolában, vaniliában megették a gyakornokok, amit az egész kosztot fizettek. Ez az olcsóság nem volt egészen altruista jellegű. Az intézőnek volt egy Mariska nevű, tízennyolcéves lánya, akit a szülők nagyon szerettek volna már férjhez adni. Oda akarták szoktatni a fiatalembereket a házhoz.

Az egyik praxit Szépszegi Lajosnak hívták. Nyúlank, szőke fiatalember volt, kékszemű. Tudott hegedülni és énekelni. Rettentően vigyázott a ruhájára, folyton a pelyhet csipkedte a kabátjáról. Mindég fésű volt a belső zsebében, amelyet naponta huszonötször is elővett, hogy megfésülje vele hosszúra növesztett, hullámos, szőke haját. Az íródában fekete klótt karvédőt hordott, hogy ne kopják a könyvek, mert olyan kényes volt, hogy soha nem vetkezett ingujjra, mint a társa.

A másik fiu, Balázs Elek, barna volt. Alacsonyabb, zömkebb. Kurta haja, akár a drót. Nem énekel, de gyönyörűen füttyült. A balkezéről hiányzott a mutatóujj, ellőtte egyszer egyetlenül, amikor a puskáját tisztogatta.

Az intézőnek tökéletesen mindegy volt, hogy melyik legény kerül horogra. Mindkettőnek egyforma volt a pedigreje, egyforma pálya állt előttük. A külsejükkel nem törődött, nem volt szeme az ilyesmire.

A felesége jobban durrkolt Szépszegi Lajosnak. Tetszett a hangja, a hegedűjátéka, a kék szeme, a szőkesége. Imponált neki, hogy olyan finnyás magára. Van egy előkelő aranyfoga s minduntalan fésülködik. Még a ritka korpa is tetszett neki, ami fésülködés után a fiu gallérra hullt és amit olyan gondosan kefélt le, mert még kicsi zsebkefe is volt nála. Háromtokájú, nehezen mozgó, kővér asszony volt az intézőné, regényeket olvasott. Anyai szíve azt kívánta, hogy ha már ő zsákká hizott a falun, legalább a lányának jusson az életben a finomabb kivitelű szerelemből.

Ami azt illeti, a két legénynek nagyon tetszett a lány. Mariska kicsi volt, karcsú, gömbölyű. Az arca selymes, de akár-hogy vigyázott, nyáron mindig kinyílt az arcán néhány szemle. Hétköznap feketebabos, piros kartonruhájában, mint egy jókedvű katicabogár, vasárnap tiszta fehérben, mint egy angyal.

A két praxi elkezdett csöndesen vetélkedni, azon az ártatlan módon, ahogy falun történik az urleányoknak való udvarlás. Nem telt bele néhány hét, mindenki úgy látta, hogy Szépszegi győzött. Vele beszélt többet Mariska. Este, mialatt az intéző a tornácra kaláberczett a másik fiuval, Lajos lement a kertbe. Hegedült és énekelte hozzá. Mariska meg hallgatta az édesanyja vállának támasztva a fejét, mintha olvadozna a muzsikától, a csillagos sötétségen.

Maga Balázs is érezte, hogy alólkerült. Fájt neki a verebég, de lenyelte. Késérően gondolta: „Na, a kollegám szépen befésülködte magát a kislány szivébe!” Belátta, hogy a vetélytársa tetszetősebb fiu nála, egy kicsit irigykedett, aztán egészen rendbehozta az érzéseit. Mit kinlődjék? Minek futni az olyan szekér után, amelyik nem akarja felvenni az embert? Szép cifrákat füttyörészett, dolgozott, bérfizetésekor cicázott a vihógó parasztlányokkal. Nagyokat evett. Ebédnél, vacsoránál háromszor is odakérte magához a tálat: „Szabad még egy picit ebből a felséges zöldborsóbul?” — Néha már röstelte nagybélűségét: „Úgy falok, hogy a végén megtalálnak ezek! Na, mindegy! Legalább eszem, ha már úgysem kellek a jánynak!”

Szent István-nap után Szépszegi eltűnt. A kollegájától sem búcsúzott el, nem mondott semmit, egyszerre csak nem volt. Kiderült, hogy áthelyeztette magát a sokezer holdas uradalom másik, messzi rétegébe, ahol a szeszgyár van, ott vigyáz a raktárban.

Balázs kipréselte az intézőből, hogy mi történt? Az történt, hogy Szépszegi megkérte Mariska kezét. De a lány kikoszarozta. Büszke fiu ez a Lajos, úgy a szivére ment a kosár, hogy nem tudott megmaradni. Atkérézkedett a központnál a szeszgyárba, most a főgépésznél lakik, ott is bérl a kosztot, nem fogják látni tán soha többet.

Sóhajtott az intéző:

— Fene ennek a jánynak a dolgát. Tízennyolc éves mult. Még a nyakamra vénül.

Sokáig ápolta, növesztette magában a bátorságot, az egyedül maradt gyakornok, míg végül egy vasárnap, ebéd után elővette a jányt.

Mariska a szalvétákat hajtogatta, talán ő akarta nagyon, attól szólalt meg a fiu:

— Hallom, Mariska, hogy maga kikoszarozta a kollegámat! Igaz?

— Igaz! — mondta halkán Mariska, a szalvétákkal pisz-mogva.

— Hát aztán miért tett ilyen csunyát szegénnyel?

— Mert nem tetszett!

— Mije nem tetszett?!

— Semmije!

— A szeme sem? Olyan szép kék vót!

— Nem szeretem a kéket. Savós!

— Az a szőke haja sem?

— A szőkét sem szeretem férfibe! A férfi barna legyen. Tudja, az sem tetszett, hogy mindig fésülködött. Néha enni sem tudtam, ha arra gondoltam, hogy valami apróhaja, korpája beleeshetett a tányéromba!

A fiu nyerítve kacagott, mert iszonyú jól esik a férfinak ilyeneket hallani a konkurrenséről:

— Nem tud az ember elindulni magukon, jányokon! Hát akkor mért volt mégis mindig veled?

Mariska egy kicsit veszekedően felelte:

— Mit csinálhattam volna, ha egyszer ráműlt?! Az apám embere volt a kosztosunk. Nem mondhattam neki, hogy menjen arrébb!

Balázs tréfásan füttyentett:

— Ejnye! Hát ilyen maga?! Hát akkor én is tágulok innen, mért rám is azt mondja majd a hátam mögött, hogy a nyakára másztam!

A lány elpirult, szinte süttött az arca:

— Magára nem mondom!

— Miért?

— Csak!

— Mert „csak?” Tán én jobban tetszem magának?

— Jobban!

— Mennyivel?

— Egy picivel!

— Nagyon picivel?

— Egy mákszemmel.

— Mégis mekkora az a mákszem? Elég nagy ahhoz, hogy ha én kérném meg a kezét, hát nekem ne adjon kosarat? Mariska most fehér lett, mint a fal:

— Ne szamárkodjék! Hiszen nem kéri! Inkább alszók az apámmal!

A fiu ujjongott:

— Dehogy nem kérem! Mindjárt megkérem!

És hangosan folytatta:

— Ébredjen, Géza bátyám, mert valami nagyon fontosat akarok mondani magának!

Mindjárt ezen kezdte a dolgot, mielőtt akármit csinált volna a lánnyal. Mit csináljon vele? Megcsókolja? Megfogja? Nehéz az. Nehéz a gyakorlatban megkezdni a szerelmet egy szemérmes embernek. Majd később, ha minden el lesz rendezve. Ha egész torta került az asztalra, azt sem merte volna megszegni.

Az intézőné áldását adta a fiatalokra. Még meg is csókolt a nagy ilhégessé a vőlegényt. Pedig egy kicsit sajnálta a másik fiatalembert, az ő jelöltjét.

Este, lefekvéskor, odaült Mariska ágya szélére, faggatta a lányát, hogy miért utasította el a szebbik kerőt, mért választotta a közönségesebbet?

Mariska felült a nyári piké takaró alatt, mezitelen, gömbölyű karjával átölelte az anyja nyakát:

— Tudja mama, az a szegény Szépszegi kedves fiu volt, csak egy kicsit nyafka. Olyan fura volt! Úgy találta, hogy nem illik ide, ahogy a cilinder sem való falura. Nem tudta, mi lakik benne? Olyan szépeket mondott, hogy megijedtem. Ez az Elek meg nem mondott semmit, mégis értettem. Ilyen lehetett legénykorában apám!

— Az igaz!... ilyen volt! — sóhajtott az intézőné.

— Akkor rendben van. Mert én több boldogságot nem akarok, mint a maguké! — hízelt Mariska.

Az intézőné tovább sóhajtozott:

— Te tudod, bogaram, mit csinálisz!? Nem rontom el a kedved! — Hirtelen élénkebb lett a hangja, ahogy a kotlós kíváncsi csibéje dolgára, megkérdezte:

— Mégis, mikor szeretél bele ebbe a fiuba?

Mariska gondolkodott, azután nevetni kezdett:

— Nem tudnám megmondani az idejét, mama! Talán húsvétkor, amikor hatszor vett a fánkbul, amit sütöttem...!

Nevetett, mintha csak ezzel a tréfával akarná elütni a komoly feleletet. Pedig félig-meddig igaz volt. Iszonyú jól esett neki, hogy annyira izlik a legénynek az étel, amit ő csinált, kint a konyhán.

A reggel okosabb...

IRTA: *Marton Lili*

Nem tudott elaludni. Nem emlékezett, hogy életében valaha is átélte volna ilyen hőséget, ilyen ájult gőzfürdő-meleget, mikor nem enyhít a hideg zuhany s mintha a levegő sűrű lenne és tapadó.

Pedig a nyár búcsúzott. A vendéglő teraszán tegnap kis tányérokon megjelentek az első szőlőfűrtök s a hamvas, zöld golyók az ősz fanyarságát juttatták eszébe.

Most, ahogy nyitott szemmel feküdt a fürdőhely egyik kertrenyiló szobában, éles bizonyossággal nyilallott szívébe, hogy ma, vagyis ebben a múlt pillanatban, amit mának nevez, ő is a búcsúzó nyár korát éli meg. Még friss volt és ruganyos, de néha érthetetlen kis fáradságok lepték meg, már nem vállalkozott szívesen hegyitűrákra s nem úszott ezer métereket. Életének ritmusa finom zeneként meglassúdott, mintha a Lát-hatatlan Karmester azt mondta volna titokzatosan: diminuendo. Múlik a fiatalság, három év múlva negyvenéves leszel, hiába mondják, hogy huszonnyolcnak látszol s hiába látod te is magad még fiatalnak.

Ő már tudta mindezt, tudta mint a végzetet, ahogy a halált tudja az ember. Tudta, de nem hitte el, pedig jeleket látott; haja választékánál egyre több ezüst szál tűnt elő a reggeli fésülködésnél. Erre hátrafésülte dús szőke haját, s eltűntek az ősz szálak is. De megvoltak láthatatlanul, mint betegség az épnek látszó testben. A zsíros éjjeli krémek eltüntették ideig-óráig szeme körül a finom ráncokat, de ott voltak a szövetben s előbújtak újra meg újra, mint hajszálvonalakkal rajzolt hieroglif, mely a lemondás szomorúságát mondja el minden asszonyi arcon.

Tudta, hogy lassanként megöregszik, de nem akarta észrevenni. Az ura csaknem húsz évvel volt idősebb nála és úgy kezelte, mint egy kislányt. Most is azt mondta, mielőtt nyaralni ment, hogy nem szívesen engedje el egyedül, mert tudja, hogy túlsokat sportol, nem tud vigyázni magára, olyan mint egy rossz gyerek... Férfiakat is emlegetett, akik magánosan nyaraló asszonyok rémei. Aztán megsimogatta az arcát, apásan és jóakarattal. És ugyanígy tesz majd, ha élnek, tíz év múlva és húsz év múlva, mikor már egészen öreg lesz.

A telefon élesen berregett a hallban. Senki sem emelte fel a kagylót. Percek teltek el, míg megjelent a szobalány s ingerült hangon kérdezte, hogy kit keresnek. Tizenegy óra mult, ilyen későn már nem szokott senki alkalmatlankodni a villa lakóinak. Aztán bekopogott az asszony ajtaján.

— Nagyságos asszony, telefon...

Az asszony megjött küssé. Arra gondolt, hogy valami történt az urával. Pongyolát kapott magára és kiment a hallba.

— Halló, tessék! — szólt idegesen.

— Maga az Judit? — kérdezte egy férfihang.

— Igen, én. Kivel beszélnek?

— Én vagyok, Tamás...

Judit első érzése a bosszúság volt.

— Ugyan kérem, mi jut eszébe? Ilyen későn...

A hang sürgetően a szavába vágott.

— Nem tudok aludni... Kérem, jöjjön le a kertbe. Öt perc múlva itt fogom várni. Nagy szükségem van magára. Kérem, könyörgök, jöjjön...

Judit elmosolyodott. Furcsa ember ez. Ujságíró. Mit lehet várni egy ujságírótól? Szeretlenségeket és hangulatokat. Ismerte régen, a kis vidéki városból, a társaságból, amelynek valaha mindketten tagjai voltak. Ő ma is az, a fiú Pestre került, neve jócsengésű lett. Mindig kezecskölt, mindig tiszteletteljesen bánt vele, küssé úgy kezelte, mint középkori várúrót a kőbor lovag. Sohasem udvarolt, sohasé volt szemtelen. Most két napja felfedezték egymást. A sétányon beszélgettek. Ez volt minden. A férfi a régi hódolattal beszélt s ő szívesen hallgatta mondanivalóit, melyek színesek, mulattatók és kicsit felületesek voltak, mint a fiú maga. És most éjszaka telefonál és a kertbe hívja...

— Csak pár percre kérem, Judit... Ne gondoljon semmi rosszat... Azt hiszem, maga se tud aludni ebben a pokoli melegben. Felkap valamit és lejön... Vagy jöjjön úgy, ahogy van, pongyolában. Ennyit csak megtehet egy régi ismerősnek...

Nem is akarta és kimondta a szavakat:

— Jó, megyek...

Letette a kagylót. Mi ez? Megbolondult? Hogy ígérhette meg? Elmult éjféli és...

— Ugyan, — nyugtatta meg önmagát — bolondos fiú, bizony tanácsra van szüksége, bennem bizik, öt perc az egész s úgy sem tudok aludni...

Küssé megfésülte haját, arcára parányi púdert rakott. Nem öltözött fel. Minek? Hosszú kimonójában indult ki a kertbe. Illetlenség — lázadott benne a polgárrasszony. — Mindegy, éjféli van — válaszolt benne egy idegen hang, melytől megijedt kicsit. Tamás már várta. Cigaretája fényjel volt az éjszakában. Fehér ruhában állt a fák között. Mikor meglátta az asszonyt, eldobta cigaretáját, kezét csókolta.

— Nos mit akar? — kérdezte Judit.

— Judit, — kezdte a fiú s hangjában több forróság volt, mint az őket körülvevő kánikulai levegőben — azt szeretném, ha eljönne hozzám... Ne értsen félre. csak beszélgetni akarok. Itt lakom egyedül a tóparton, egy kis villában. Senki se látja meg. Remek jégbehűtött italaim vannak. Megisszuk és beszélgetünk. Egy órát, egy félórát, ameddig akarja...

— Maga megörült, — szakította ki kezét az asszony — mit képzel rólam? Hogy én?... Hát ezért van szüksége énrám? Vagy részeg?

— Nem vagyok részeg... Judit..., szükségem van magára...

— Ugyan kérem... Ostoba tréfa, amit csinált. Sose adtam okot rá. Eddig maga is úriemberként viselkedett. Azt hittem, tanácsra van szüksége, ezért mertem kijönni. Szégyellem magam maga helyett is. Mit akar tőlem?

— Ezt — szölt a fiú és erőszakkal maga felé fordította Judit arcát, mely csupa tiltakozás volt és felháborodás. Kiméltetlenül csapott le a szájára, mint valami ragadozó.

És ekkor valami megmagyarázhatatlan történt. Judit, aki maga volt a tisztesség és tisztaság, aki nem ismert más férfit, mint az urát, nem tépte ki magát, hanem valami időtlen meszeségben élő, száműzött, de valóságos ósaszonyi ösztönrelt egyézzel az idegen fiúval ebben az egyetlen csókban. E pillanatban nemcsak érezte, de tudta, hogy nem közömbös ismerős volt hosszú évek során Tamás. Hanem az a férfi, akinek tetszett a szeme, keze, szava, mosolya. Mindezt eddig letagadta, azt is, hogy várta a vele való újabb és újabb ártatlan találkozást, azt is, hogy szomorú volt, mikor elment a kisvárosból. Mindezt tudta ebben a percben, forrón és bizonyosan. Egy pillanatra megszűnt a világ s nem volt semmi más, csak a nyár, a fák, ő és a fiú. Ez volt az a veszélyes perc, mikor a minden asszonyban élő ösztön legyőzte a gondolkodást, az akaratot, a tisztességet. Csak vágy maradt benne: szeretni ezt az embert, menekülni hozzá az öregség, a fájdalom és a magány elől...

Egyetlen perc volt, aztán kitépte magát a marasztaló karkból és felrohant a lépcsőn. Pár pillanat múlva becsapta maga után az ajtót és visszafeküdt az ágyba. Szíve vadul kalapált. Figyelni kezdett a kert hangjaira, hogy ne kelljen gondolkoznia.

A közeli erdőből apró kis kopácsolás hallatszott a csöndben. Valami éjjeli madár volt, vagy ember? Nem tudta. Hallgatta és hirtelen a halálra gondolt. Rémulten, szívdobogva. Kip-kop, mondta az éjjeli madár... Kip-kop... Majd rámszegez a koporsófedelelet öreg, kihamvadé testemre, amely nem ismerte az igazi boldogságot. Miért szaladtam el? Miért nem hallgattam ösztönökre, csak ösztönökre, mint a párját kereső vad?... Talán ez lett volna az élet. Valami, amit elmulasztottam és ami nem tér vissza többé... Őszül a hajam, öregszem, meg fogok halni. És öregnek nehezebb lenni, mint halottnak. A halottak álszanak, az öregek emlékeznek... S neki nem is lesz mire emlékeznie...

Hajnalfelé aludt el könnyes szemmel. Reggel kis friss zápor hullt s a kertből s az erdő felől fenyeőllat áradt be nyitott ablakán. Felébredt és abban a pillanatban az elmúlt bolondt éjszakára gondolt.

Aztán az urára, a házára s arra, hogy a reggel okosabb, mint az este... Most reggel volt és okos volt. Éjjele az ösztöneivel élt, azok vezették, vak volt és primitív. Most gondolkozott. Már nem sajnált semmit, csak örült, hogy erős, önmagához méltó tudott maradni.

És legbelül, a lélek mélyén, valami kis ürességgel, bölcsen és lemondóan mosolygott önmagán.

Másnap hazautazott. És nem látta a fiút soha többé...

AZ OLAJ HŐSEI ÉS HŐSNŐI

Ami a mai Európa számára Páris, az volt a négyezer év előtti Ázsia számára Ninive, melynek ezüstös tetői, tornyai ott meredeztek égnek, ahol a mai Mosszul városának tühegyes olajkútjai szürkálják a felhőket.

Aki elegáns nőben akart gyönyörködni, aki finom árut akart vásárolni, aki jól akart mulatni, Ninivébe sietett négyezer éve a nem csalódott az „asszir gyöngyszemben” — így nevezték Áziaszerte e várost — melynek függőkertjeiben a legszebb növények nyíltak, strandfürdőiben a legelső majadok lubickoltak s szolpcarnokaiban illatosított szellő lengedett.

Legszencziósbab azonban a város világítása volt. A sovínizta niniveiek azt állították: egész országukat fénybe borítja a világosság, mely a fővárosból árad... Ez persze túlzás volt. Való igaz lehetett azonban, hogy környékét szépen bevilágította Ninive, mely száz meg száz ezer olajlámpát gyújtott, mikor leszállt az est s megnyiták mulatóhelyeit. A messziről jött naiv idegen, aki a híres mulatókban szórakozott, azt képzelte, azért oly borsos a számla, mert vele fizetnek a város káprázatos világítását. De tévedett. Ninive agyfűrt hatósága ingyen világította a várost, melynek földjéből a fekete olaj bugyogott. Ugyanaz az olaj, mely a mostani háborúban oly ellenállhatatlanul vonzotta az olajra áhítókat Mosszul felé.

A ninivei lámpák közül jónéhány megvolt még Krisztus után 620-ban, mikor Herakleitosz bizánci császár a városra tört. Kirabolta könyvtárait, szétrombolta tereit, utcáit, felulta palotáit, melyek egyikében felszárre kerültek az évezredek olajlámpák.

— Vigyük haza és utánozzassuk őket, — tanácsolta a császárnak felesége, aki oly okos volt, oly tehetséges, hogy férje egyetlen lépést se tett nélküle — hosszunk innen olajat, melyet monoplómiám emelhetünk s világítsuk ki Bizáncot oly ragyogóan, ahogy ezt a várost világították valaha.

— Asszonyi álom! — felelte a korlátolt uralkodó s Ninive lámpái végleg kialudtak. Európa fölött pedig tovább borongott a középkor sötétsége.

AKINEK AGYÁT »MEGVILÁGÍTOTTA« AZ OLAJ

Sok-sok évszázaddal később — Krisztus előtt mintegy 360-ban — kiváló férfi uralkodott Szíriában. Ez a király, Szeleukosz Nikátor nemcsak hódított, — országának határát a Gangesz-folyóig tolt — hanem épített is. Iskolákat, könyvtárakat létesített, pártolta a tudományt, a művészetet. Alattvalói imádták s elnőzőn mosolyogtak, mikor uralkodójuk, aki fiatalon vesztette el feleségét, ötvenéves korában újra megvőszte. A tündérszép, ifjú Stratonikét vette feleségül.

Az esküvőn féktelen jökdév tombolt. Csak ketten hallgattak, bánatosan, a király első házasságából származó húszéves fia és Stratonika, a menyasszony. A zene hangjai s a pazar ajándékosztás közepette azonban nem vette ezt észre senki.

Nagy volt az ijedség országzserte, mikor néhány hét múlva titokzatos betegségbe esett a királyfi. Nem evett, nem ivott. Mozdulatlanul, némán hevert ágyán naphosszat.

Szeleukosz Ázsia leghíresebb orvosait, kuruzsolt, varázslóit hívatta fiához, de kétségbeesetten látta, hogy egyikük se tud a betegten segíteni.

Am még a királyfi is mélyeségebb bánatba süllyedt Stratonika, az ifjú mostohaanya, aki végül is, mikor látta, hogy közeleg a vég, elha-

tározta, Ásperon félszigetre zárandókol, oda, ahol manapság a bakui olajföldek terjednek. Sokat hallott ugyanis bizonyos öreg kuruzslóról, aki az ásperoni földből fakadó csúnya, fekete olajat fehérré változtatja, százféle fűvekkel illatosítva, orvosságá várossolja s miközben ezt az orvosságot a betegnek adagolja, hosszan elbeszélget vele.

Aféle ókori pszichoanalitikus volt szóval a derék Erazosztrátosz, akit a királyné nem hagyott békén, míg el nem kísérte a beteghez, odahagyva a különös vidéket, ahol fekete folyadék, fekete olaj csorgott a földből.

Napokig, hetekig tartott az olaj- és beszélgetőkúra, míg végre kihallgatáson jelentkezett az uralkodónál a messi vidékről jött orvos.

— Uram, királyom, — szőit Szereukoszhoz — rájöttem végre, mi baja fiadnak. A királyi herceg szerelmes...

— És ettől ily beteg? — csodálkozott a király.

— Igen — felelt a bölcs Erazosztrátosz. — Szerelme reménytelen. Az én feleségemet szereti, aki, mint tudod, tavaly itt járt városodban.

— Vájl el hát tőle! — kiáltott a király.

— Feleség — felelt haragosan az orvos. — Mért kívánsz tőlem olyasmit, amit te magad a világért se tennél.

— Ha a fiamról lenne szó, megtenném azonnal!

— Ugy?! — szőit halkan az ásperoni bölcs. — Akkor hát vájl el a királynétől, mert nem az én feleségem az, akit fiad szeret, — csak próbára akartalak tenni, mikor ezt mondtam — hanem Stratonika, a királyné.

Szeleukosz lehajotta fejét. Soká gondolkodott, majd átment a fiához és így szőit:

— Hadd kóstolom meg azt a csodaszert, az ásperoni orvosságot, hátha segít rajtam is — és miközben a királyné az orvosságot adagolta, megfigyelte a két fiatait.

Másnap kihirdette, hogy az orvosság megvilágította agyát. Elvállik feleségétől s nőül adja őt fiához.

Igy is történt. A fiatalok házassága oly boldog volt, hogy ezen idő óta varázserőt tulajdonított az ásperoni olajnak Szíriában mindenki.

A »BOLOND« ROCKEFELER

Ne higyük azonban, hogy csak a Kelet becsülte az olajat. Megbecsülte azt Távol-Nyugat is, még pedig sok évszázaddal előbb, mielőtt a spanyol Cortez mohó hadai eláraszították Dél-Amerika földjét.

Mexikó őslakói, az aztékok ismerték az olajfinomítás mindazon titkait, melyeket mi, »művelt« európaiak csak valamikor a tizenkilencedik században tanultunk meg. Házaikat olajlámpákkal világították, palotáikat olajjal fűtötték, hiszen földjükből bőven bugzott az olaj.

A földnek e legnagyobb kincseire azonban egyetlen tekintetet sem vetettek a kapzsiságtól elvakított hódító spanyolok. Azt hitték, kifosztották az aztékok birodalmát, mikor magukkal vitték minden fellelhető ezüstöt, rubintot, aranyat. Nem tudták, hogy hátt fordítanak a legnagyobb kincsnek, a folyékony aranynak, az olajnak, amely körül négyszáz év múlva meg alakul majd Mexikó földjén a világ leghatalmasabb olajtrószitjeinek egyike, a hollandi származású Deterding által alapított »Mexikói Sas-trószit«.

Autók futottak, gépek zakatoltak már világ-szerte, mikor ez a trószit alakult. Nyomuk se volt még azonban a gépkocsiknak, mikor Közép-

Amerikát ponyvás szekéren járta egy koldusszegény fiatal ember, akit Rockefellernek hívtak.

Ez a fiatal ember apjától, az apja dédapjától, a dédap-őseitől hallotta, amit Mexikó lakói emberemlékezet óta hittek, hogy ugyanis a föld fekete terméke az olaj, sztaglantított, felférett, finomított alakban igen sok mindenne használható. Lévn azonban ez az idő: a tizenkilencedik század eleje, a csodatévő orvosságok hősora, az élelmes Rockefeller orvos-ságul, élelélxírül ajánlatta az üvegcsékbe szűrt olajat a nagyérdemű közönségnek, melynek figyelmét cirkuszi mutatványokkal igyekezett felkelteni egy bohóc s három kiélemedett varietécsillag.

Am a felférett olaj keveset hozott. Oly keveset, hogy a fiatal ember iskoláztatni se tudta fiát, amin módfelett kesergett. Nem sejtette, hogy minden tudományál többet adott a fiúnak, mikor fejébe vette az olaj nevét. John D. Rockefeller, a fiút, az olaj tette később a földkerekség leggazdagabb emberévé.

Nem a fehér olaj, hanem annak anyja, a fekete, mely a földből bugyog. Közép-Amerikának egyik ilyen reménytelennek látszó olajforrását vásárolta meg John Rockefeller. De a sors kedvezett neki. A forrás ontani kezdte az olajat. Egyre dúsabban, egyre ajándékozásban bugyogant ki a földből a fekete, sűrű folyadék, amely most indult el világhíres karrierje diadalmas országútján.

Dúsgazdag ember volt Rockefeller, mikor megalkototta a Standard-olajtrószitöt, mely hamarosan a világ nagyrészét ellátta olajjal. Rockefeller azonban nem elégedett meg Amerikával. Európával, Rockefeller Ázsiát akarta olajjal ellátni, Ázsia leghatalmasabb országát, Kínát.

A világ e legmaradibb országa vonakodott azonban olajjal világítani. A makacs sárgák hátatfordítottak a Standard ügynököknek, vagy ha azok erőszakoskodtak, eltették őket láb alól. Rockefeller erre gondolt egy nagyot és merészet s mintsem, hogy lemondjon négyszázmillió fogyasztóról, ajándékba adott Kína lakosságának kétmillió petróleumlámpát, csakhogy megszokják ezt a világítást.

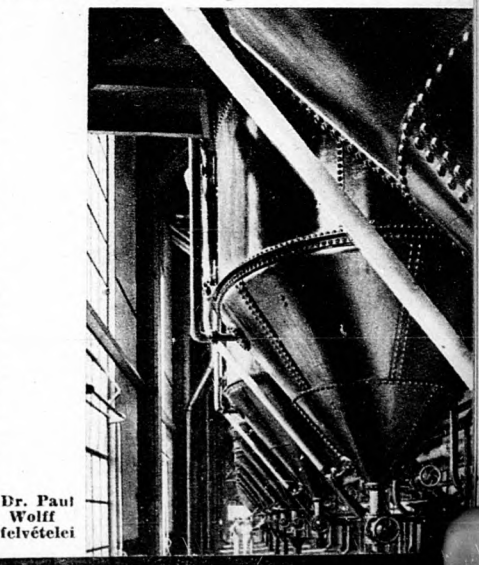
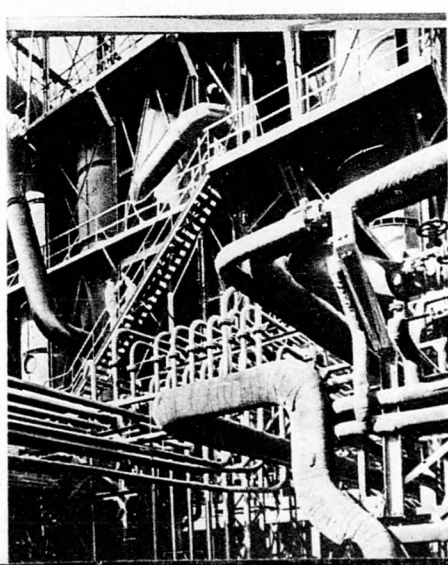
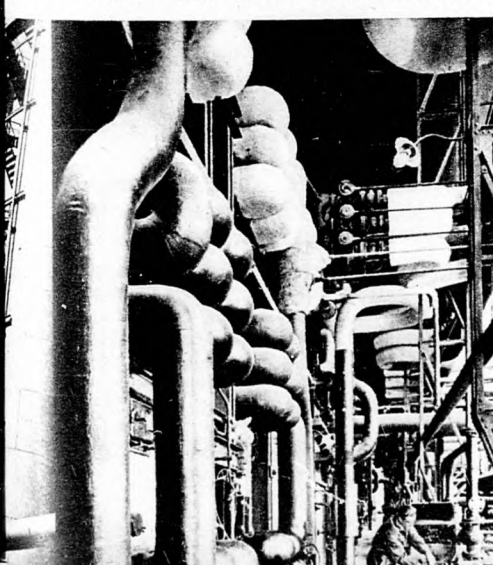
A Standard-olaj részvényesei kétségbeestek e hírre.

— Rockefeller megbolondult — mondták. — Kétmillió lámpát s megszámlálhatatlan mennyiségű petróleumot ajándékoz el most, mikor katasztrófa előtt állunk...

Európában eszidőztájt vezették be a gázvilágítást s minden jel arra mutatott, hogy az olaj uralmának vége. Rockefeller azonban tudta, mit csinál. Tudta, hogy kétmillió petróleumlámpa árán megnyeri fél Ázsiát s most keriti csak hatalmába igazán Európát, melynek petróleumlámpái kialakulnak ugyan, de helyettük új gépek születtek.

Bár az újságokban sohase olvasott mást, mint a tőzsdé-rovatot, Rockefeller tudta, hogy Mannheimben egy Benz nevezetű mechanikus-zseni elindította az első lőnékülű, benzínéhes kocsiját s lelki zemeivel szinte már látta, hogyan repül fel a fellegekbe az ember benzinfűtötte szárnyakon.

Ezek a gépek, melyeknek jöttét oly hibátlan ösztönrel érezte meg, milliókat hoztak a Standard-trószitnek, de Rockefeller gondoskodott arról, hogy az olaj ne csak aranyá váljék, hanem áldássá is. Megalapította a világ leghatalmasabb tudományos intézetét, a Rockefeller-intézetet, melyben ezer meg ezer tudós dolgozik azon, hogy életünk szebbé, jobbá, boldogabbá varázsolódjék.

Dr. Paul Wolff felvételei

DIVAT

Dusy szalon IV., Váci-utca 12. modelljei. Kalapok: Barabás Margittól, IV., Váci-utca 11/2b.

1. Szürke gyapjűszövetkabát, mókushasbéléssel, szürke perzsa sál-gallérral
2. Drapp angóraszövetruha barna szarvasrátékkal, hozzá drapp szövetkabát sebbéléssel és a kabáton elől végigtűtő kihajtóval
3. Vasszürke öves kosztűm lapos prémmel bélelve
4. Egysoros, derékbaszabott szövetkosztűm, perzsa kihajtóval

Schmideg Leó szűcszalón, IV., Párisi-u. 3 modelljeit Aranyosy Irén művésznő viseli. Kalapok: Frank Irmától, IV., Váci-utca 22.

- A. Szürke karaküprémbunda, vállon keresztülmennő kámszával
- B. Lilásszürke mosómedvebunda
- C. Barna keresztbedolgozott hűrcsögunda
- D. Barna nerzszerűen feldolgozott mormotabunda, sál-gallérral

Bundák, kabátok, kosztümök felvonulása

Felvonultatták már a divatszalonok őszi és téli modelljeik legjavát, legérdekesebb és legvonzóbb darabjait. Kosztümök, kabátok versenyeiben előkelő szerep jutott a bundáknak és a szőrmékkel való díszítésnek, a városi bundáknak, amelyek nem a szemnek hivatottak tetszeni, hanem szerényen a szöveten belül szolgálják tulajdonosuk egészségi érdekét.

Alig fedezhetünk fel változást a jó vastag szövetből készült legújabb kosztümökön. Vastag előtt tartották a tervezők, hogy háború van és nem tanácsos összevissza faragni a drága szövetet, amiért sokan nagy áldozatot hoznak, ha hozzá akarnak jutni egy jobb darabhoz. Tíz-estendőre kontempláljuk a most készült kosztümök időtartamát, beleszámítva, hogy öt év után kifordítható és mint új, ismét legálább öt évig hordható. Ezt a hosszú terminust köszönhetjük a sima, egyenes vonalaknak, amit meg sem lehet unni, annyira össze van hangolva a nő izlésével, egyéniségével. Tétre már a kosztümöket is belelik lapos szőrmével. Nem mindenkinek telik bundára, vagy külön kabátára. A bélelt kosztümmel át lehet vészelni a zord telet.

Két remek kosztümről készült a 12. oldalon látható 2-es és 4-es fénykép. Mindkettő nőies, alakhöz simul, egyforma hosszú, egyik zártgombolású, a másik ellenkezőleg, kívül gombolódik. Az egyiket négy zseb, a másikat csak kettő díszíti. Az egyik magasan, nyaknál csukódik, a másik férfi fazonú utánoz és perzsisz szörme van rádolgozva. Megkülönböztetésül az egyikben öt van, a másikon nincs. Teljesen azonos a sima ujjak és a sima alj szabása. A színes selyem, vagy angróra sál a kosztümök elmaradhatatlan velejárója.

Mint az 1-es és 2-es divatkép bizonyítja, a nők ismét a férfiakról vették kölcsön a szőrmével bélelt városi bundák praktikus ötletét. Jól tették. Miért éppen a győngye nők fagyoskodjanak, amikor nincs akadály, hogy a szőrmék védelmét kihasználják. Ilyen szőrmével bélelt az 1-es és 2-es gyapjúszövet kabát. Az első anyaga világos gyapjúszövet, szabása bő, egyenes, a sálgallér rajta szürke perzsisz, a bélése mókushasból van összeállítva. Az ára így kétszeres duplaezres. Nem sajnáljuk érte, csak még idegeskedünk a ruhaféléknél az ezresekben való kalkulációtól. Vagy talán nem értékeljük kellőképpen? Lehet, hogy éppen itt hibázzuk el a dolgot. Nem könnyen illeszkedünk bele az idők sodrába s az árak növekedése ellen defenzív magatartással tiltakozunk. De semmi értelme az ilyenfajta elkalandozásnak. Térjünk vissza a 2-es szabítású tetszetős drapp szövetkabáthoz, amelynek nemcsak a hatásos kihajtója készült saelből, hanem a bélése is. Egészen új. Hölgyeink kedvvel fogják hordani. Alatta a ruha szintén drapp angrászövet, a szarvasminta elszórtan barna rátétekből készül. Ezt, vagy más hasonló mintát egyszínű kész ruhára is rá lehet varrni.

A bundával sem eleganciában, sem praktikuságban nem veheti fel a versenyt sem a szövetkabát, sem a kosztüm. A bunda mindig bunda marad. Elegáns, előkelő, kényes, mint egy szépasszony, akinek nap mint nap a kedvébe kell járni és főképpen kimélni. A nő pedig, míg magáénak nem mondhat legalább egyet, úgy érzi, hiányzik valami az életéből, valami nem teljesült, de ami előbb vagy utóbb bizonyosan teljesülni fog. A 13. oldalon négy remekbe készült bundamodell mutatunk be. Szabásukban alig fedezhetünk fel némi eltérést, kivéve a nyakkörülly részt. Bundáknál nem is a szabás különbözősége, hanem a szörme minősége dominál. E tekintetben korlátozott a választék és éppen emiatt a bunda bizonyos mértékig uniformizál, természetesen pénztárcánk bősége vagy szerényebb tartalma dönti el a lényeget. (b. e.)

Szépességápolás

Elektromosság a kozmetika szolgálatában

II.

Az elektromos gépek használatának döntő jelentősége van a szörtelenítésnél. A szőrszálak ideiglenes eltávolítására számos módot ismer a közönség. A különböző depilátorok, gyanták, mind csak átmenetileg nyújtanak segítséget és igen gyakran a szálak sűrűsödését és erősödését vonják maguk után. — A Röntgensugarakkal való szörtelenítés frappáns hatása ellenére nem méhetett át a gyakorlatba, mert évek múlva föllépő bőrsorvadás lehet az igen súlyos következménye.

A technika mai állása mellett az egyetlen végleges szörtelenítés elektromos úton történik. Ez az eljárás, ha gyorsaságban nem is vetélkedik az előbb felsoroltakéval, de hatásában túlszárnyalja azokat. Az elektromos tű szétrombolja a hajhagymát és ily módon megállítja a szőrszálak növekedését. Ez az eljárás teljesen veszélytelen. Ily módon nagyobb területek is, mint például kar vagy láb, tisztíthatók meg. Semilyen heget nem hagy és az illető testfelület a kezelés után teljesen sima lesz.

Szintén elektromos úton történik a tárgult visszerek elsovrasztása. Ez a szépségápolás, mely hölgyeknél, uraknál egyaránt elég gyakori, igen kellemetlen a modern sportoknál. Az elektromos tűvel való elsovrasztás biztos hatású, vérzés, seb nélkül szabaddítja meg tulajdonosát a kellemetlen szépséghibától.

A vio vagy kékfény szintén gyakran használt kozmetikai eljárás. Vérkeringést élénkítő hatásánál fogva különböző masszázsoknál van fontos szerepe. Különösen szép eredményeket láthatunk hajhulláskor. Ilyenkor kvarcbekezelés viovall kombinálva megszünteti a hajhullást. Száritó hatásánál fogva pattanások beszárítására is gyakran használják.

Az elektromos gépek nemcsak vérkeringést élénkítő hatást fejtenek ki. Számos formában használják őket helyi fogyasztásoknál is. Ilyenkor egy-egy, forgó szíj, vagy vasóköll segítségével távolítják el a felesleges zsíradékokat. Azonban ez az eljárás még nem váltotta be a hozzáfűzött reményeket és tökéletesítésre szorul.

Ezzel az ismertebb elektromos eljárások sora ki is merült. Természetesen a kutatások fáradhatatlanul folynak tovább újabb, tökéletesebb módszerekért, melyeket aztán a kozmetika szolgálatába állítanak.

KOZMETIKAI ÜZENET:

„ÖSZ.” Az időelötti ráncosodás ellen jó hatású hormonos krémeket tessenek használni. Rendszeres arcápolás hormonpakkolásokkal szép eredményre vezet.

A siker titka

EGYÉNI SZÉPESÉGÁPOLÁS

FÖLDESNÉ „JUNÓ”

kozmetikai intézetében

IV., KÁROLY KIRÁLY-ÚT 24. SZÁM

Vitaminos szépségápolás. Végleges szörtelenítés. Díjtanácsadás, levél útján is

APRÓ HÁZI GONDOK

Vannak olyan ételek, melyek csak frissen készíthetőek, de a háziasszony ötletessége lehetővé teszi, hogy az ilyen ételmaradékokat másnap is frissen tálalja asztalra.

KIBANTOTHÓS. A zöldségeket porcellántálkába tesszük, fedővel letakarjuk és a tálkát egy forróvízzel telt lábosba állítjuk. A vizet addig forraljuk, míg a hús teljesen átmelegszik.

VAGDALTHÓS. Zsírforróstunk, a maradék vagdalthús beletesszük és lefedve egy percig sütjük. A már egyszer kisütött hús több zsírt nem szed magába, tehát a felfrissítésem nem kíván újabb zsírfogyasztást.

NATURSZELET. Keves több 10 percig áztatjuk a megmaradt húst, majd forró zsírban átsütjük. Eppen olyan ízletes lesz, mintha frissen lenne kisütve.

BANTOTT HAL. Az előző napi kisütöztsírt vagy vaját kevés tejjel keverjük el és ebben sütjük át a halszeleteket.

MARADÉK LEVESEK. A leves másnapra rendszerint besűrűsödik, vízzel feleresztésem nem ajánlatos, mert attól ízetlen lesz. Egy-két szál zöldséget vízben puhára főzünk és ezzel a szükségesvízzel hígítjuk a levest.

KENYÉRSZELETEK. A levagott kenyérszeletek déltől estig is kiszáradnak, ezért, hogy frissen maradjanak, a következőképpen tesszük el. Tiszta ruhába csavarjuk a kenyeret és így becsavarva egy vizes ruhával átkötjük.

OMLÓSTESZTA VAGY VAJASTESZTA. A tepsi aljára zsírpapírt tesszünk, ráhelyezzük a tésztát és 5-6 percig a forró sütőbe tesszük.

FÁNK. Egy fazékba vizet forralunk. A fánkokat két mély tányér közé tesszük, ezt a vízzel telt fazékra helyezzük és egy tiszta ruhával leköjtjük. 10-15 perc elteltésem a fánkok átforródnak, tálra rakjuk és lecukrozva asztalra adjuk.

ZSEMLYE. A zsemlyéket egy pillanatra hideg vízbe mártjuk, tepsibe rakjuk és a forró sütőbe téve addig tartjuk bent, míg a zsemlyéről a víz lepárolog. Olyan friss lesz, mintha akkor szedték volna ki a pék kemencéjéből.

RÉTES. A tepsi vízzel meglocsoljuk, beletesszük a megmaradt réteszeleteket és a forró sütőbe téve, 5-6 percig sütjük. A forró rétest tálra rakjuk és cukorporral meghintjük.

KRUMPLISTESZTA. A főtt-tészták közül ez a szárad ki a legjobban. A lábosba kevés vízzel hígított tejet öntünk, beletesszük a tésztát, egy csöpp zsírral meglocsoljuk és tűzre téve addig sütjük, míg azt az egész kevés vízestéje elfövi. Nem puhul meg, éppen olyan lesz az íze, mintha frissen készült volna.

TURGÓGOMBÓC. A megmaradt gombócokat tűzálló tábla tesszük, kevés tejjel leöntjük és a sütőbe téve addig sütjük, míg átforródnak.

Csillagoknak sugarából...

Csillagoknak sugarából
szövbök számodra
égi selymet,
hogy olyan legyen
a Te ruhád is,
amilyent az
angyalok viselnek.

Arany-hajadba
tündéri éknek
szívdarvány-szalagot fonok,
hogy minden asszonyéni
csodálatosabb legyen
a Te homlokod.

Piros ajkadra ráteszem
szelíd szavait
az irtalomnak,
hogy hangja bővölőbb
legyen annál is, ha
pacsirták dalolnak...

Két remegő,
puha karodba
a megbocsájtások
erejét mérem,
hogy magadhoz felemelhesz,
mikor elébed
leomlik térdem.

Kunszentmártoni
MOLNÁR ISTVÁN

Az érdekes utitárs

IRTA: J. H. RÖSLER

A vonat megállt a határállomáson.
— Mindenki a vonaton marad!
Vámtiszték lepték el a kocsikat.
— Az útlevelet kérem!
— Tessék.
— Köszönöm. Rendben van. Az útlevelet, nagyságos asszonyom?

Hermine de Manns idegesen nyitotta ki tarsolyát és reszkető kézzel nyújtotta a vámtiszt felé.

— Tessék!
— Rendben van. Köszönöm.
— A hölgy fölélegzett, láthatóan megkönnyebbülten.
— Mennyi pénzt visz magával?
— Oh... nem sokat... amennyit éppen szabad...
— Összeg szerint mennyi az?

A fiatal hölgy egyre idegesebb.
— Megmondtam már, amennyit szabad...
— Mutassa kérem a kézi tarsolyát!

A tisztviselő átveszi a tarsolyt, kinyitja.
Tíz márka volt benne. Igazán olyan jelentéktelen összeg, amiért nem érdemes zavarni az utast.

— Ez a megengedett összeg. Miért olyan ideges?
— Ideges vagyok?

Egyik kezéből a másikba kapkodja az ernyőjét.

— Igazán nem vagyok ideges... De ha az is vagyok... a határon... ritkán utazom... ezt igazán nem nehéz megérteni...
Mégint kapkodja az ernyőjét.

— Kérem csak azt az ernyőt! — mondja a tisztviselő.
— Tessék?

— Az ernyőjét kérem!

— Minek? Ernőjét csak szabad átvinni a vámon? Vagy talán azt sem?

— Ha nem adja ide nekem jószántából az ernyőjét...
A fiatal hölgy tehetetlenül elkezd sírni.

— Csak nem rejtegetek pénzt az ernyőmben!...

— Éppen arról akarok megbizonyosodni.

— De kérem, én...

A tisztviselő elvette az ernyőt és kinyitotta. Nem látott semmi gyanúsat. Amikor visszaadná, felfigyelt. A fogója fel-tűnően laza volt. Néhányat csavar rajta. A nyél üres.

— Ne... ne!

— És ez a tizmárkás bankjegy?

— Én csak... most először... igazán!... Most le fog engem tartóztatni?... Édes Istenem, mi lesz most velem!...

A tisztviselő nem felelt. Az útlevelelőből följegyezte a megfelelő adatokat. Azután visszaadta az útlevelet.

— A pénzt lefoglalom. Kicsiny az összeg és ezért nem tartóztatom le. Az ügy az illetékes rendőrbírórsághoz kerül, mely az ön lakóhelyén működik.

A fiatal hölgy alig állt a lábán.

— Le fognak... le fognak csukni?

— Nem fogják fölakasztani.

A tisztviselő köszönt. Elhagyta a szakaszi.

*

A vonat átbogott a határon. A fiatal hölgy már egy csepet sem ideges. Gúnyosan mosolygott magában és mintha már el is felejtette volna ezt a kellemetlen esetet. Az első határkő éppen hogy elmaradt mögöttük és a hölgy tisztára megváltozott. A riadt leányból tapasztalt nagy nő lett. Az uron, aki egyedül volt vele a szakaszban, meglátszott, hogy ugyancsak meg van lepve.

— Most nem tud eligazodni? — kérdezte Hermine de Manns gúnyosan.

Az úr mosolygott:

— Talán mégis. Majdnem.

— Mit gondol?

— Azt, hogy egy kicsit komédiázott annak a tisztviselőnek.

— Majdnem eltalálta.

— Szándékosan terelte a gyanút az ernyőjére.

— Elismerem. De miért?

— Az ilyen kis kihágást nem büntetik keményen. Csak nagyobb összegért csukják be az embert fegyházba. Ha teszem azt, tizezer márkáról van szó. Ha ennyit találnak önnél... de nem találhattak...

— Mert ennyi nincs nálam — mondta gyorsan a fiatal hölgy.

Az úr a fejét rázta.

— Ezt nem mondtam. Mivelhogy olyan ügyes kis komédiával vezette félre a tisztviselőt, hogy annak eszébe se jutott, hogy ön nem Hermine de Manns...

A fiatal hölgy felugrott.

— Honnan tudja a nevemet?

— Én még ennél is többet tudok.

Azt is tudom, hogy Hermine de Manns nem az ön neve. Az ön neve Maria Moll és igen gyakran utazik át hol ezen, hol más határon. Ismételten volt szerencsém önnel egy vonaton utazni.

— Ön a titkosrendőrségtől való?!...

— Nem akarom önt letartóztatni, Maria Moll. Csak megismerkedni szeretnék önnel. Ezt már régen szeretném.

A fiatal hölgy visszanyerte biztonságát.

— Vagyis hát... szerelmi ajánlat?

— Röstellem. hogy csalódást kell önnek okoznom... nem erről van szó...

Csupán mint munkatársat, akarom önt magunknak megnyerni. Sokat kell még tanulnia, de szervezetünknek kiváló mesterei vannak. Négy éve közvetítünk pénzeket a külföldre, a hivatalos utak megkerülésével. Jókora összegekről van itt szó és mi ügy-nökeinknek a kicsempészett összeg tíz százalékát fizetjük. Remélem, ez jobban hoz majd önnek, mint az ilyen apró vállalkozások saját kockázatára. Azután meg nincsen akkora veszélyben, hogy egy napon mégis csak lefűlelik. Erről már a mi szervezetünk gondoskodik.

— Ajánlata komoly?

Az idegen bólintott:

— Az. A szervezetnek én vagyok a főnöke. Ime a szerződésünk szövege. Nem beszéljék önnel erről ilyen nyíltan, ha nem figyelmet volna meg önt már hosszabb ideje. És ha nem volnék meggyőződve arról, bevallom őszintén, hogy ön kitűnő és egyúttal igen kellemes munkatársunk lenne. Mit szól ehhez?

A fiatal hölgy bizonytalanul nevetett.

— Eddig még csak föltevéseket mondott rólam. Nem tud rólam semmit. De tegyék fel, hogy én ilyen vagyok, ahogyan elképzeli... az ön ajánlata nem lehet valamilyen ügyesen felállított csapda?...

Az úr felállt.

— Gondoltam erre az ellenvetésre is. Itt a kofferem. Kinyitom ezt a rejtett rekesztét. Elegendő önnek az, amit itt lát?

— Ez elég — mondta Maria Moll.

— És velem tart?

A hölgy bólintott:

— Most már igen.

*

A vonat befutott végállomására.

— Van-e már szállója? — kérdezte az úr.

— Nincsen. Önnel maradok.

Az úr fogta a hölgy táskáit és hordárért kiáltott.

Amikor a perronon álltak, két úr lépett hozzájuk.

— Hermine de Manns? — kérdezték.

— Az vagyok.

— Letartóztatjuk.

A hölgy mosolygott:

— Szinte tudtam. Tessék, vigyenek magukkal és ezt az urat is.

— Ez mégis csak!... — az úr egy rángással szabadulni próbált.

— Fogják csak le jól. Velem ne törődjenek. Ugyis önökkel megyek. Mert a fényképes letartóztatási utasítást én magam adtam fel magamról. A nevem ugyanis nem Hermine de Manns, ahogyan ezt ön pontosan tudta, kedves utitársam, de nem is Maria Moll, ahogyan hitte, hanem tisztviselője vagyok a devizacsempészés földértésére kiküldött titkos rendőrségnek. Beváltam, mint kis ügyetlen? Már régen kísérjük önt figyelemmel, csak éppen nem voltak döntő bizonyítékaink. Most vannak. És ezzel együtt ismerjük egész szervezetét, melynek terveit az imént mutatta meg nekem. — A detektívekhez fordult: — Vezessék el ezt az urat!

Az úr gúnyosan nevetett:

— Szabadon fognak bocsátani. Ebben az országban nem követtem el semmit.

A fiatal hölgy nyájasan mosolygott:

Már megint téved, kedves utitársam. A kiszolgáltatási kérés három hete hordom már magammal a tarsolyomban. Itt már nincsen kibúvó. Jó munkát végeztem.

BARÁTH ZSUZSÁNNÁ

REGÉNY ÍRTA: GYOMAY GYÖRGY 10 folytatás *

Ferenc kinézett az ablakon Zsuzsánna után. Ugy morogta:

— Szeretem. El akarom venni. Jól tudja.

Az asszony odaült a legény mellé. Simogatni kezdte a kezét.

— Mondtam már, hogy buta vagy. Hát azt gondold, hogy odaadom a lányomat egy ilyen koldushoz, akinek semmije sincs?

Ferenc úgy érezte. parázson ül. Mit akar vele ez az asszony? Arca lángba borult a szégyentől. Koldusnak nevezték. Még hozzá egész jogosan, mert valóban nincs egy kapavágás földje sem ezen a keserves világon.

— Azért hitt be vasárnap tisztelőre, hogy ezt kimondja? — nézett mérgesen az asszonyra.

— Azért hát, — igazgatta az asszony magát kényesen. — Megmondom neked igazságosan, hogy olyan kocsi után törd magad, amelyik úgysem vesz fel soha.

Ferenc lehajtotta a fejét. Ez lett a miséből, meg a társalgásból. morogta befelé fogcsikorgatva.

— Neked nem olyan lány után kell kapaskodnod, mint Zsuzsánna, mert azt tudhatod, hogy itt minden vagyon az enyém. Hanem olyant kell keresned, aki hozzád illik. En Zsuzsánnával akkor sem adnék egy hold földet se, meg egy inget se, ha akármilyen történe.

— Irigy kend.

Az asszony nevetett. A legény arcába lehel.

— Ferenc, én tudok egy neked való valakit, aki hozzád illik — súgta.

A legény hátra húzódtott.

— Ne ajánlgasson nekem senkit. Nem vagyok szükibe a lányoknak. A házasságba se szorultam magára.

— De akit én tudok, az pont hozzád való lenne.

— Nem kell, — ugrott fel mérgesen Ferenc és indulni akart kifelé, de az özvegy visszanyomta a helyére.

— Hallgass ide, Ferenc, — magyarázta lázasan az asszony. — Van egy gazdag özvegyasszony, akinek mindene van. Ott olyan úr lehetnél, hogy a kamrában a saját hordódból ihatnád éven által a bort.

— Nem kell — kiáltotta Ferenc.

— Nem lennél többet szolga. Te parancsolnál két cselédnek is. Mindig tele lenne a zsebed pénzzel.

— Nem kell nekem a más pénze. Megvagyok a magam valóságában!

— Kocsin járhatnál. Pipával, szép ruhában. Tiszta szobában hálnál, ha elvinnéd.

— Inkább hálók a kazal mellett, de nem adom el magam. Azt hiszi, nem értem ki a szavából, hogy a húsomat, csontomat akarja velem eladatni?

— Nem is vagy rá kíváncsi, ki lenne az az özvegyasszony? — lángolt egyre jobban özvegy Baráth Jánosné szeme.

— Nem.

— En pedig csak megmondom, — sutogta égő arccal az asszony. — Az az öz-

vegy, aki hozzád illik, az én vagyok magam.

Ferenc felugrott, mintha mellébe löttek volna. Nézte a kifestett asszonyt, akinek a lányát szereti. Megőrült ez a szerencsétlen? Hogy gondolja azt, hogy elveszi és az ura lesz? Hogy gondolja azt, hogy elvállik Zsuzsánnától és elveszi az anyját, aki neki anyja lehetne.

Az özvegy megérezte, mi fészkelődik a legény mellében. Mentegetőzni kezdett.

— Nem vagyok ám olyan öreg, mint amilyennek gondolsz, Ferenc. Amikor férjhez mentem az uramhoz, tizenhét éves voltam. Most harminchat multam. Te húszötöt körül vagy. A különbség tiz év közöttünk, ami nem sok. Hallottam már olyant is, hogy húszéves fiatal hetvenéves asszonyt vett el, mégis megvoltak.

Ferenc csak állt. Nézte az illatos, szép ruhás, agyonfésült asszonyt arcát, szemét, kezét. S megértett mindent. Ezért tiltotta hát tőle mindig a lányát. Ezért nem engedte hozzá szólni sem. Ezért küldte el most is a templomba egyedül, hogy addig ott itt megvásárolhassa. Fiatal férjet akar magának a második házasságba és képes a lányát boldogtalanságba taszítani.

— Ferenc, mióta csak legény vagy, szeretlek, ezért tiltottalak Zsuzsánnától, mert magamnak szántalak mindig, — csukta be szemét az asszony és sírni kezdett. — Ferenc, te tudod, mi a szerelem. Magától jön. Ez is magától jött. Nem akartalak szeretni, de ha megláttalak, végem volt. Nem tehetek róla.

A legény keze ökölbe szorult. Neki akart ugrani az asszonynak, hogy megfojtsa. Ezért van hát minden, mert szereti. Ezért hozta ide maga mellé.

Az asszony sirva nyöszörgött.

— Vegyél el, Ferenc, ne ijedj meg attól a pár esztendődtől. Melegléd, hűséges feleséged leszek. Jobban szeretlek majd, mint akármilyen világban.

— Soha, — indult Ferenc az ajtó felé. — Se nem veszem el magát, se a tanyájában nem maradok egy pillanatig.

Az özvegy átkarolta a legényt.

— Ne menj. Még nem mondtam ki az utolsó szót, — szorongatta halálsápadtan.

— Mit akar még mondani? — tolt a félre vaskezeivel az útból Ferenc.

— Csak azt, hogy még egy kicsit hallgass rám. Nem bánod meg. Látom, megijedtél tőlem. Nem akarsz elvenni semmiképpen. Pedig ha elvinnél, a vagyonomból is adnék neked. Ha elvinnél, az esküvő után a nevedre iratnék egy hold földet.

— Ezerért se vagyok eladó — ordította Ferenc.

— Két holdat iratok rád.

— Kétezer se kell.

— Hármhat iratok a nevedre.

— Irassa a lányára.

— Négy holdat adok Ferenc. csak legyél az uram.

— Nem leszek.

— Öt holdat adok, a legjobból. Földed lesz, Ferenc, olyan föld, amilyen a legjobb az összes határban. Nem mondhatja rád többet senki, hogy koldus vagy. Lesz földed, arra hagyod, akire akarsz. Terem búzát, kukoricát, Ferenc. A telekönnyven a nevedre lesz írva.

— Süsse meg, — köpött Ferenc egyet megvetően.

Az asszony nagyot sikoltott. Nekiugrott a legénynek. Ütni, karmolni, rugdosni kezdte, ahol érte.

— Hát ha semmi sem kell, akkor takarodj a tanyából, te koldus! Menj előlem, hogy ne lássalak többet! De arra figyelmeztetek, ha megtudom, hogy a lányom körül settenkedsz, leöntelek vitriollal, megvakítalak, agyonszúrlak, ha száz esztendőre becsuknak is!

A megvadult asszony felkapta a lámpát. Hozzávágta a legényhez.

A nagy csörömpölésre ugatni kezdtek kint a kutyák és mind az ajtó elé rohantak. Aztán lábasok, fazekak, vízesvödör repült az ajtón kifelé, nagy ordítás közben, míg csak Ferenc el nem tűnt a konyha közeléből.

Mikor a legény kiszaladt a házból, özvegy Baráth Jánosné lebukott a földre. Hempergőzött a földön és sírt, mint a gyerekek.

— Megölöm a koldus betyárt. Még nem is keltek neki. Jaj Istenem, de szerencsétlen vagyok!

Beszteri Ferenc pedig vállára kapta az istállóban a ládáját. S futva igyekezett a kazlak mögött minél messzebb jutni a veszedelmes helytől.

Lassan elcsendesedett bent a sírás. A szürke ködöket sárgáspirosra festette a felhők közül kikukkanó nap. A templomból szállingózni kezdtek hazafelé a népségek.

Özvegy Baráth Jánosné letörölte arcáról a festéket. Letépte magáról az ünneplő ruhát. Neki fogott a főzésnek.

— Ha ezzel nem sikerült dülőre jutni, majd sikerül mással, — mondogatta önmagának és már nem is volt az arcán semmi szomorúság.

A fazékban rotyogni kezdett a káposzta. A lábosban, a forró zsírban hagyma pirult. Értelmes szagok kezdtek úszni a levegőben. Az óra petyegni kezdett a szoba falán.

— Leforrázom a nyomorultat, ha Zsuzsánnához szólni mer, — csapkodta a fedőket az asszony.

Mikor a káposzta legjavában rotyogott, valaki bedobban a konyhába.

— Jó napot.

Az asszonyt minden ereje elhagyta egy pillanatra. Ferenc állt az ajtóban, nagy komolyan. Ferenc, akit elzavart.

— Miért jöttél vissza? — nézett rá mindenre elszántan.

— Azért jöttem, hogy megmondjam, belelétesülök tíz hold földért a házasságba, akár már holnap, — nézett a földre a legény s mint a bika, nagykomoran indult az istálló felé.

— Az apjáéknak volt több eszük, azok zavarták vissza, — nézett utána az özvegy boldogan s arra gondolt, hogy a nagy szomorúság után csak kerülközik valami kis boldogság is ebben a keserves életben.

Zsuzsánna ekkor fordult be a tanyasarkon. Kezében imakönyv csillogott. Száméból nagy boldogságvárások örömtüze fénylett.

A pusztá fekete és komor, mint az ingyen koporsó. Az ég aljától a tanyák lábáig sárpokróc takar minlent. A sárpokróc alatt sárlepedőn piszkos vizek virrasztanak csillogó szemmel.

Csendes a határ, mint a halott. A tanyák már alszanak. A kazlak alá kapart vackokban álmognak a kutyák. A mezeten akácok gallyain kakasok virrasztanak.

A dülő szélén, az árokparton, Zsuzsánna cuppog a feketeségben. Utána Köblös András ballag. András viharlámpát visz, hogy bele ne csússzanak valami árokba, ami igen nagy és öreg hiba lenne, mivel Zsuzsánna ünneplő ruhában van. András hát pontosan világít és arra gondol a sártaposás közben, hogy mi az égi csodának kell nekik ilyen keserves időben a más tanyájába iparkodni? Nem elég, hogy ő eljött hazulról a Baráthék tanyájába?

Zsuzsánna szóltanul halad az árokparton. Vigyázva lépked. Neki meg az a történelem tőri a fejét, hogy miért volt olyan rettentő szives hozzá ma este az édesanyja? Miért öltöztette olyan buzgón? S miért mondta Andrásnak, hogy vidd el ezt a lányt, édes fiam, a tánciskolába, ne szomorkodjon itthon mindig.

András, mint igazi gavallér, nem ellemezte az indítványozást. Megvárta, míg felöltözött. aztán elindultak. És most viharlámpa mellett iparkodnak a Pap Ferenc tanyájába, ahol a tánciskola működik.

Zsuzsánna megcsúszik. Majdnem elvágódik. András kapja meg, hogy el ne zuhanjon a fekete lekvárban.

— A ménkü csapott volna abba is, aká a tánciskolát kitalálta, — morogja szeliden s míg a lába szabályosan cuppogtatja a sarat, azon elmélkedik, hogy immáron mennyire halad a világ sora. Már tanyán is van tánciskola, még pedig nem is valami utolsó. Itt van egy öreglegénynek, Pap Ferencnek a tanyáján, a másik dülön. Ez úgy létesült meg, ezelőtt két héttel, hogy a csárdában megjelent egy rokonzesven városi úr. Igaz, az arcán hetes szakáll feketedett és a ruhája is régen társalaghatott a vasalóval, de mégis úr volt és szavain is jól tudott. Elmondta a tátottszájú hallgatóságnak, hogy most érkezett repülőgépen Párizsból, ahol grófoknak, hercegeknek volt a táncánára. Ötközben azonban egy kis baleset érte. A pénztárosa megszökött a vagyonával. Itthagytá őt egy szál ingben, egy fillér nélkül. mert még a ruháját is elvitte a gazember. Erre ő mit tehetett? Beleugrott a Dunába. De kihúzták. Erre nekiindult a világnak, hogy még egy utolsó próbálkozzék. És most itt van. Tánciskolát nyit a fiatalságnak, ha lesz elég hallgatója. Ellenkező esetben befejezi a komédiát. Már választott is ki magának egy széptörzsű, egyenes akácfát itt a csárda előtt, amelyikre szabályszerűen felkötötte magát.

Az emberek nagyot hallgattak a szavaira. A csárdásné sirni kezdett. Ingen poharat tett a sorsüldözött férfú elé. biztatni kezdte, hogy csak járja sorra a ta-

nyákat. Ő is értesíti majd a fiatalságot a nagy eseményről. Nagy könnyhullajtások közben százsor is biztosította róla, hogy annyi tanítványa lesz, mint a kutyá, csak ide ne akassza fel magát a csárda elé, mert akkor az ő tyúkjai nem tojnak többé egyet sem.

Ilyen nyomós érveleésre a sorsüldözött táncanár lemondott az öngyilkosságról. A haláljáról tört magának egy botot. S iszonyú kutyaugatás közt sorra szedte a tanyákat. Mindenhol elővette táskájából a recsegő beszélőmasinát. Táncba húzott mindenkit. S ingen kitanítást ígért minden öregasszonynak, ha átengednek neki egy üres szobát, tánchelyiségnek. Dehát tanyahelyen teli van minden. Nem jutott hely a világhírű mesternek sehol. Így a kétségbeesett illetanár, mikor valaki kiokosította, hogy öreglegényeknél próbáljon szerencsét, elrobogott Pap Ferenchez. Ott felállt a kút kávéjára. S addig fenyegetőzött, hogy beleugrik a vízbe, akkor pedig hol iszik a sok jószág, míg Pap Ferenc ki nem mondta a rigmust.

— Hát bánja a fene. Itt a szobám. Csinálhat benne, amit akar. Legalább nekem is jobban telik majd az időm!

A tanár úr erre örömeiben működtetni kezdte széphanógi masináját. Aztán elrohant a csárdába, hogy kicsirizelhesse a falra a világrengető eseményt: megnyílik a tánciskola!

A nagy hír, a hideg őszi széllel végigroppant a tanyák fölött. S másnap, az alkonyodás biborsárgájában, mint méla hollósereg, legények vonultak a tanya elé. Ott sokáig tárgyaltak. Aztán kijelöltek három okosat maguk közül, akik szót értenek a tisztelt táncolós úrral.

A három küldötségi legény nemsokára beballagott a tanyába. Az udvar közepén gondságra esve megálltak. Az egyikük bement. Kihívta a mestert.

— Azért volnánk leginkább itt, hogy a fizetség mennyire számítható, — kezelték sorban.

— Öt pengő fejenként, — dörzsölte kezét a művész.

— Oszt mikor kell fizetni?

— Azonnal.

— Jójcákát, — indultak erre vissza a legények és egy fia szót sem szoltak többet.

Néhány Kérdés és felelet

Fiatal vagyok és szép! Hogyan őrizhetem meg minél tovább arcbőröm fiatalos szépségét?

*

A bőröm kellemetlenül húzódik, mit tegyek?

*

Hogy szüntethetem meg szemem és szám körül az időelötti szarkalábakat, amelyek annyira öregítenek

Ha felmerülnek ezek a kérdések, engedje Asszonyom, hogy a Hormocith B. krém adja meg azokra a választ. Az eredményre sem kell sokáig várnia, mert most már néhány napon belül szembetűnik a Hormocith B. nagszerű hatása: *Megszűnik az arcbőr kellemetlen szárazsága, kisimulnak az időelötti szarkalábak és a bőr ismét üde, szép, — meglepően szép lesz!* — Ára: 8.83 és 15.58. Magyarországi főraktár: Dr. Blitz drogéria Budapest, Vilmos császár-út 23/a.

A krémeik útvesztőjében nehéz eligazodni, ne kísérletezzék, asszonyom! A szépsége, a sikere, talán élete boldogsága függ attól, nem mindegy, hogy milyen krémet használt! *Használja ön is mindig a legjobbat — használjon ön is mindig Hormocith B. krémet!* Hatása egyenesen meglepő!

A táncmester kétségbeesve rohant utánuk.

— Sokallják? — fogta meg kettőnek is a kabátját és el nem engedte volna őket az egész világról.

— Nem sokalljuk, de pénzt nem adunk, — mondta ki az igazságot a főmegbizott.

— De ha másért elvállal, akkor járunk.

— Mi lenne az a más?

— Ami kerülközik egy tanyában. A tanár eszeveszett gyorsasággal számolni kezdett. Belátta, hogy itt természetbeni tandíjat kell elfogadnia, különben szedheti a sátorfáját. Belevágott a vezérlegény markába.

— Hozhatnak akármít, csak megérjen öt pengőt, — mondta.

Igy létesült meg a tánciskola. Es esténként, már a sötétségben selyemruhás, szappanszagú lányok, feketeruhás legények bukkannak fel a tanya közelében. Mindügy cuppognak a sárban, mint ók.

A viharlámpa fénye falon áll meg. Zsuzsánna felnéz. Ez a Pap Ferenc tanyája valóságosan. Bent már vannak is sokan.

(Folytatjuk)

#*# PÁRISI # SZÉP # LÁNYOK #*# a Jégpálya ezüstjükrén

IRTA:

MEGYERY ELLA

Kétségtelenül ez is német hatás Párisban, mint annyi nagy és annyi apró jelenség, ez a hirtelen feltámadt korcsolyázásdivat, amely azelőtt nemigen foglalkoztatta a sportban különben is elmaradt francia közönséget. Idősebb embereket ma is hiába kérdezzük, hol a műjégpálya Párisban, amilyen maradtak, csakis a saját kis körükön belül éldegélők, fogalmuk sincs róla, hogy korcsolyázni is lehet a fővárosban, nemcsak ülni a szájtízizü limonádék előtt a jégpályánál is jéghidegebb kávéházakban.

Pedig a Jégpálya, a Palais de Glace, ott díszlik a legforgalmasabb negyedben, a Champs Elyseés kopár fái mögött, szorosan a Roud Point-nél s napról napra látogatottabb. A „nagyéletből” kicsieppent párisi fiatal lányokat ma semmi sem vonzza-érdeklé annyira, mint ez a legújabb szórakozás, a villanyfényben szikrázó, sima jégparketten. A közönség csaknem teljesen belőlük kerül ki, férfiak mutatónak se igen akadnak a jég birodalmában, úgyhogy a leánysereg lovagjai legfeljebb diákok, akik már csak azért a szerepükért is lelkes korcsolyabajnokok. Minden olyan friss és fiatal itt, ebben a negyven méter magas kupolájú, ezer négyszögméternyi jégmezőt körülkerítő csarnokóriásban s a gombolygó pályán kerengő párok szinte úgy hatnak, mintha valami mulató ezüstös üveg suhannának a vépezsdítő muzsikára. A tényérnyiszorkonyás, szinészvetteres, magas prémsapkás leánykák oly felszabadult boldogsággal siklanak körbe-körbe, oly vidám, gyerekes lármával töltik be a termet, mintha a nemzeti szokássá vált bározás, szeszivás, kávéházi flört idegrontása után most végre megtalálták volna ezt az igazán hozzájuk illő, testet-lelket vidító mulatságot, hiszen más téren is oly felébredt lelkesedéssel illeszkednek bele az új idők szellemébe, ha van, aki ve-

zesse őket... És különben is: a lakás hideg, az utca sötét, a vendéglő kifosztott, a színház drága, a mozi zsúfolt — itt pedig oly jól és olcsón ettelik a délután, még inkább: az este, a jobb közönség ideje, a tizenegyi zárórúg...

Ami furcsa és rögtön feltűnik a berlini Eispalast hatalmas nézőserege után: itt egyetlen kíváncsi sem gyönyörködik a szemvédítő képbén, nincsenek tippelők és fogadók az egymással versenyzőkre, nincsenek lörszámulók, távoli rajongói a

sztároknak, mert a középkorúbb párisi polgároknak még annyira távoli és idegen az egész új szenvedély, hogy eszükbe sem jut egyszer is megnézni: mi folyik a Palais de Glace-ban.

— Pedig az „új” szenvedély nem is olyan új! — világosított fel a 75 éves Monsieur Richard, a párisi korcsolyatrénerék széniora, aki művészetét, természetesen, Ausztriában, Klagenfurtban s a Wörthi-tavon tanulta. A legnevesebb osztrák műkorcsolyázókkal dolgozott együtt, de aztán, 50 évvel ezelőtt, vissza kellett térnie Párisba s szégyenkezve megállapítania, hogy Európa fővárosában egyetlen növendéket se bír találni, akibe kint felszedett tudományát beleonthatná. Ő még, persze, műjég nélkül kezdte, ez a kézenfekvő találmány akkoriban még ismeretlen fogalom volt s így ő is csak természetes teli pályát állíthatott fel a mai Casino de Paris mellett, egyenesen azért, hogy növendék-jelölteket szerezzon valahogy, hiszen a trénerséget kenyérkereső foglalkozásnak szánta annakidején! Északi Sarknak, Póle Nordnak keresztelte el csábítóm a kis jégkecskát — s maga csodálkozott legjobban, mikor a kezdeményezésnek határozott sikere volt, a hatfrankos beléptidíjak mellett is. Eppen ez a siker ölte meg rövidesen a Póle Nordot: egy pénzesebb vállalkozó megvette a régi világganoráma csarnokát s olyan csodálatos berendezéssel teremtette meg benne az első műjégpályát, hogy még Párisban is szenzációt jelentett, az arénába óránként 60.000 liter megfagyasztandó vizet felszivattyúzós villanypumpa. A sajtó nem győzött visszatérni a kilencezer méteres csővezetékre, amely a vízfagyasztáshoz készült s kétnapi, három éjszakai mesterkedés után végre itt pompázott Páris első nagy műjégpályája, a mai Palais de Glace, amely 1893-i aranykora után most tulajdonképpen fel-támadását éli...

*

— Igen, itt bent semmi se változott, — sóhajtja, az öreg tréner — a közönség azonban már korántsem az a finom, nagyvilági osztály, amelynek szépasszonyai, aranyláncon nyakbalógó drága muffal, ibolyacsokros prémkucsmával magasratűzött kontyuk felett, karcsúrafűzve a solgalléros bársonykabátokkában, itt köröztek illatosan gavallérjuk karján a vörösegényruhás zenekar keringői mellett. A korcsolyázás ma a fiatalság saját külön sportja s olcsó, tarka népmulatsággá lett, amint látjuk, hiszen vasárnaponként kétezer boltlány, midinette, montmartrei diáklány is hancúrozik itt a ropogós slágerekre. Az üzem reggel nyolckor kezdődik a mindjobban ideszokó iskolásgyerekeknek, akik padbanülés előtt még csúszkálnak egy kicsit a frissen gereblyélt, frissen felrakott kristálylapon, mert tudni kell, hogy egy különleges hengerrel a jeget naponta felszedik, az arénát frissen felöntik s a hatkor meginduló gépek rövidesen csillogó platinalemezzel varázsolják a mesterséges tavacsát. Tizennégy korcsolyaoktató működik már a Palais de Glaceban s ünnepnapjuk, ha itt-ott jég-hockey-versenyt rendeznek birodalmukban, vagy egy-egy berlini mester, nemzetközi jégprimadonna megtisztelt a minden bravúrra alkalmas terepet, de hát ilyesmikre mostanában alig-alig kerül sor...

A hétköznapi élet azonban annál mozgalmasabban folyik-zajlik a miniatűr jegestenger hátán, a német hatás alatt egyre helyesebb irányba terelődő francia fiatalság végre felfedezte, hogy a Champs Elyseésre nemcsak a kirakatok, cafék, mozik és újkalamutogató körséták miatt érdemes eljönni akár a Latin-negyedből is...

IZZLAP
MELLTARTÓ
HÁRISNYATARTÓ
CSECSEMŐNADRAG

Pollenz
MARQUE DÉPOSÉE

Zinder-Degenschöld és Tsa
Sopron Wien

A Kormányzó Úr megtekinti az új református gimnáziumot

A FÖMELTOSÁGÚ KORMÁNYZÓ ÚR megjelent a Lónyay-utcai új református gimnázium felavatásán. A reformáció emléknapián országos ünnepséggel avatták fel a főváros legmodernebb iskoláját. Vitéz nagybányai Horthy Miklós, Magyarország Kormányzója, ünnepélyes fogadtatása után megelégedetten szemlélte meg a főváros legmodernebb iskoláját, majd a díszteremben Ravasz László püspök fel-szentelő imája után Tasnádi Nagy András egyházmegyei világi elnök hódolattal köszöntötte a Fő-melteságit Urat és a megjelent vendégeket. Szinyei Merse Jenő, vallás- és közoktatásügyi miniszter avató beszéde után Petri Pál, fő-gondnok, titkos ta-nácsos, a dunamel-léki egyházkerület nevében ünnepelte az új gimnáziumot. Szabó Imre esperes ismertette az épít-kezés történetét. Kandó-Kiss József, az iskola igazgatója, 36 vidéki református iskola testvéri üdvöz-letét jelentette. Az

ünnepség befejezésé-ül Draskóczy István vallástanárnak imádko-zott.

A NAGYKANI-ZSIA TANÍTÓTES TULET vitéz Fik Ferenc igazgató el-nöklésével megtar-tott értekezleten el-határozta, hogy ár-vájuknak vállalják hősi halált halt kar-társuk, Pádár Ká-roly hadnagy, volt nagykanizsai tanító leányát, aki a leány-gimnázium tanulója. A határozatot dr. Medve István kir. tanfelügyelő is jóvá-hagyta és a legmele-gb elismerését fe-jezte ki a tanítótes-tületnek példát mu-lató magyar test-véri szeretetért.

AZ OROSZ FRON-TON KÜZDŐ HON-VÉDEINK hazajáró gondolatának meg-határozó szép bizonyíté-káról kaptunk hírt. Bencze János tartá-lékos zászlós az F. 733. tábori postá-ról 50 pengőt küldött a katolikus diákott-honmozgalom céljá-ra. Nagyszerű pél-dája a hazáért és a kultúráért hozott kettős áldozatnak.

ZILAHY LAJOS KAPTA AZ IDEI VOJNITS-DIJAT. A Magyar Tudományos Akadémia József kir. herceg tábornok el-nöklésével összes ülést tartott, amelyen az Akadémia a bizott-ság javaslata alapján Zilahy Lajos »Szép-anymám« című szin-műve méltatásúul az idei Vojnits-díjat Zi-lahy Lajosnak adta ki.

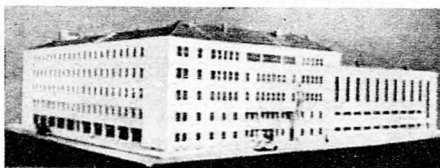
ZSINDELYNE TŰ-DŐS KLARA »Fény és árnyék« című el-ső filmdrámájában me-

Társasági futár

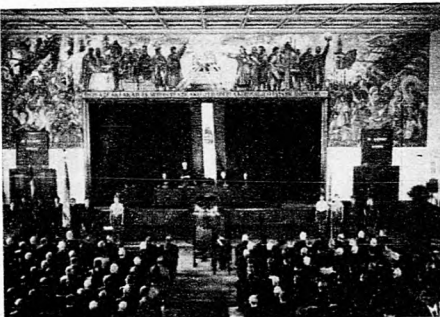
lyet az illusztris tró-nó rendez, főszerepet játszik Bulla Elma, Ajtay Andor, Nagy-kovácsi Ilona és Egyed Lenke. Jelen-tős epizódszerepet alakít a fiatal Tur-gonyi Pál. Az érde-kes témájú film két szeszony harca egy férjéért és problémá-ja a szép élet és szép halál izgalmas kér-dése.

sz. alatti kultúrter-mében. A kis tanon-cok és munkásifjak ecsetkezelésén, meg-látásán, szobrászati kifejezésük módján felcsillan a tehetség. A kiállításról a mű-vészvilág jelesei elis-merően nyilatkoztak.

SZELE CZKY ZI-TARÓL az a hír szakkörökben, hogy

A felavatott református gimnázium épülete

A Lónyay-utcai új református gimnázium avató ünnepélye a díszteremben

A KERESZTÉNY MUNKÁSIFJAK ORSZAGOS SZÖVET-SÉGE képzőművé-szeti kiállítást ren-dezett József-utca 41.

önálló filmvállalko-zást létesít. Szép-sikerű filmszereplé-sei után a vállalko-zásnak is szép jövőt jósolhatunk.

Pomothy Dezső nagykanizsai ref. h. lelkész és neje, Papp M. Sarolta, Nagykanizsa

Kovács József és neje, Denk Mária, Szentlőrinc

Két kedves cudacs-kám

az egyik a kézitáskában, a másik az írógép mellett. Az első az piros: a rúzsom. A második kívül sárga, belül szénfekete.

Kitalálják:

GYORSIRÁSHOZ: TAKARÉKOS

TITÁN

IRÓNT!...

Kiváló minőségű SCHULER-gyártmány!

A Kormányzó Úr és a közönség hallgatja az ünnepi beszédeket

A MAGYAR MU-ZSIA IRODALMI TARSASAG jól sike-rült irodalmi estet rendezett a Magyar Sajtó Házában. Köz-reműködtek Bulla Elma, Lehotay Árpád, Kovács Károly, Esz-terhás István, Koréh Ferenc, Komjáthy Aladár, Kozocsa Sán-dor, Ormay Imre, Gedényi Mihály, Is-tokovits Kálmán, Ur-dán Ernő. A nívós műsört a közönség nagy tetszéssel jutal-mazta.

NOIRET IRÉN, a kiváló énekművésznő, aki nemrég érkezett haza külföldről, deb-receni nagysikerű szereplése után leg-utóbb Kassán, a Schalkház-szálló

Öhegyi Lajos és Almásy Éva, Budaj

Dr. Kőrössi János és neje, Lajthay Mária, Budapest

POSTÁS BÁCSI, KÉREM...

Írta: BÁCSEI BELA

Postás bácsi, kérem Holnap talán hozok
szépen, neked
Miért nincsen levelem? Tőle levelet,
Apukám a muszkafőrdől Most pedig menj
Miért nem ír nekem? És tedd össze kezedet.
Nincs leveled, kis Rózsikám, Imádkozz a jó Istenhez.
Nem írt apukád. Segítse haza,
Pedig tudom, minden percben És nagy legyen és
Gondol tereád. E drága haza!

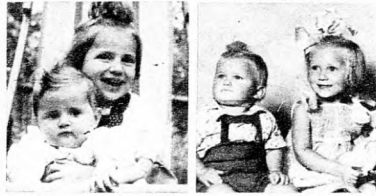
Agyútűzben, Isten vele, postás
küzélharcbán, bácsi,
Minden vérszen át, Holnap újra várom!
Melletted van, vigyáz Akarom, hogy igaz
read legyen
Édes jó apád, Az én boldog álmom.

KIS PAJTÁSAINK FÉNYKÉPEI

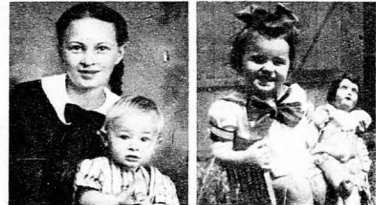
Bartos Istvánka
Balassagyarmat

Id. Debrecezy Károlyné
unokája, Andrea
Bimaszombat

Tóth Mártika és Julika
Nagyszülős

Denk Babyka és Észike
Nagyberező

Biró Gizike és Imbke
Érsékújvár

Nagymamáké Susukaja
Nagyvárad

Eszlári Egonka
Gödöllő

Bartos Dindiko és
Istvánka
Mosonmagyaróvár

GYERMEKPOSTA

Zahorenszky Editke. Kívánságodat teljesítjük, hogy azt a lapot, amelyben rejtélyened megjelent, elküldjük a megjelölt címre. Az árárt még szives a kiadóhivatalba eljuttatni. Örülünk, hogy megérkező emlékül s majdan, mint nagymama, eldicsekedel vele kiskörmádnek. — Kinaszt Kornéliá. A 'kis zsarnokról' írt versed igen ügyes kis munka és a rajzban bemutatott öcsiről el is hisszük, hogy pontos mind a két fotográfia. Ha majd felnő, nyugot fog nevelni, milyen kedvesen szerette ki őt nővérekje. — Götay Gyöngyike és Angyalka. Kedvesink, küldeményeteket szívből köszönjük. Olyan nagy volt a meglepetés, hogy azt az örvendezést, amit különösen a figyelemetek idézett elő. Iámtokot kellett volna, Gyöngyike. Angyalka! Gyermeked módjára ragyogott a szemünk és bizony eldicsekedtünk a ti kedvségeitekkel. Ebből a szép örvendéskből és szeretetünköl nektek is szeretnénk jut-talán abban a formában, ahogy ti közltek velünk s reméljük, hogy erre is lesz alkalomunk. Születeknek meleg üdvözlőletünket küldjük, titeket külön is ölelünk. — Kedves kis olvasóinkat szeretettel öleli és csókolja Éta néni és Elek bácsi.

ILDIKÓ

Írta: KOVÁCS KATÓ
gim. IV. oszt. tanuló
kis munkatársunk, (Budapest)

Idikő esendes kisánny volt. Sokat üldögélt egyedül s azon gondolkodott, hogy miért nem olyan ő is, mint más gyerek. Eszébe jutott, hogy pici korában nagyon szerette magát a tükörben nézni. Egyszer felkapaszkodott egy székre, hogy a tükört elérje. A szék megbillent — és mire anyukája odaszaladt, sírva fektet a földön. Hosszú hónapokig fektett a kórházban és azután többé sohasem lett egyenes a háta. Azért is volt olyan magányos, mert bár a gyerekek udvariasan bántak vele, megértette, hogy terükre van. Pedig ő olyan szívesen volt a gyerekek közt, különösen a kicsiket szerette. De azok, ha meglátták, ijedten bántak rá. Idikőnek bátrított sem voltak, bár jó tanuló volt és szívesen segített mindenkinek. — Orvosok akarok lenni — gondolja — kötelességem a segítés.

De ma nagyon boldog Idikő! Irma, egyik osztálytársnője itt járt náruk és kedvesen meghívta őt születésnapjára uszonára. Elmondta, hogy milyen nagyszerűen fogta mulatni. Ott lesz Sári, a kis hűgát is elhozza, Erzszi, Kató a bátyjával, Jutka és még sok gyerek. Az ajtóból még vissza szólt: te is hozd el a bátyádat! — S most sietve készülődik a két testvér: Idikő és Misi. Irnakék villák csak úgy hangzik a vig gyerekek zsi-bongasztól. De hiába grült Idikő a kedves meghívásnak, itt is mellőzték őt. Ha a játékban párválasztásra kerül a sor, Sárihoz szaladnak. Bár önző és elkényeztetett, mégis érte rajongóknak lezajban. Szegény Idikőnek semmi sem foglalkozik, csak Sári kis hűga, Marika van állandóan mellette. Idikőt ez nagyon boldogá teszi. Nem is hiányznak neki a többiek. Most éppen bujdoskát játszik vele. Idikő egy nagy fotóly mögé bujlik. Egyszer csak Sári hangját hallja: »Irma, ezt a püposzt igazán nem kellett volna meghívnod! Marikát egészen feloljalja.« »Ugyan, hagyj szegényt. Még Marikát is sajnálod tőle! Ugysem játszik vele senki, én is csak Misi miatt hívtam meg.« — Idikőnek ezekre a szavakra nagyon nehéz lett a szíve. Hát már mindenben csalódni kell? Két könnyesepp csordult ki szeméből... Hirtelen odaszalad hozzá Marika, megöleli a kezét: »Most én bujdosk el!« A két távozó lány erre visszanéz. Irma valamit sug Sárának, mire az vállrándulva mondja: »Bánom is én!«

De hi, no, hova tűnt Marika? A gyerekek átvonulnak a másik szobába. Misi büszkédre felé erre már a kicsi is odaszalad, otthagya Idikőt. Kis idő múlva sikoltozva fut ki mindenki az udvarra. »Tűz van! Tűz van!« — kiabálnak. Idikő ijedten szalad utánuk. »Mi történt?« — kérdi. »Jutka felöltötte a gyertyát. »Nem igaz, Erzszi jött nekem.« »En csak meg akartam nézni, hogy tünteti el Misi az égő gyertyát és véletlenül löktetek meg. És aztán eldült a gyertya a függönyre és most...« — sir hangosan Erzszi. »Éppen most nincsen itthon anyukák!« jajgat Irma. Lali, Kató bátyja kerékpárra ül. »Hozok segítséget!« — kiáltja. »Sietek, ne féljete. Pár pillanatig némán várnak, majd Sári Idikőre néz és nyugot sikít: »Marika! Hol van? Jaj, Istenem, borbély!« — Mendenki megremül, Idikőnek átvillan az agyán.

Az orvos is kockára teszi életét másokért. És most Marika veszélyben van, drága kis Marikám! — Roban a szoba felé. Felrántja az ajtót és beugrik. A szoba felé látja meg a földön fekvő kisánny. A lángyelvek már belekaptak Marika ruhájába. Idikő felkapja, azzal sem ürdök, hogy az ő ruhája is tüzet fog, csak szalad ki vele. — Ebben a pillanatban megérkeztek Lali a tükörrel. Az örvénylő lángyelvek pokrócot dobnak és hazaviszik őket. Marika hamarabb felgyógyult, de Idikő már egy hete lázasan fekszik. Ma már jobban van, látogatásokat is fogadhat. Jönnek is, Irma és a többi gyerek könyves arccal közelik, elől jön Sárika. Rábórlt Idikő ágyára és elcsukló hangon csak annyit tud mondani: »Köszönöm a hűgomat és azt, hogy felnyitottad a szemem, most már látom, hogy egyszerűen Kűlőben is lakhat nagy és nemcsak lélek. Bocssám meg és kérek, fogadj el barátóndnék!«

Az én Angyalka

GÖTAY ANGYALKA

el. isk. III. o. tan., kismunkatársunk, Götörföld

Az én kutya'm hű állat, Megilleti csodálat. Csillag-villog a szeme, Ha étel van előtte.

Picikének neveztem, Mert én nagyon szeretem. Párja nincs a világon, Hűségűs, jó barátom.

Olyan édes, drága kincs, Amilyen kívülé nincs. Játsszani — vele lehet, Ugat is ő eleget.

Picikének hibája, Hogy a csirkét nem állja, Kap is érte eleget, De ő erről nem lehet.

FEJTÖRŐ

Beküldte Götay Gyöngyike, I. polg. tan. kis munkatársunk (Götörföld)

1	2	3	4	5
2				
3				
4				
5				

1. magyar-román határállomás
2. betegbiztosító intézet
3. satóbbi betűi összekeverve
4. Német Antal
5. magánhangzó

375. német nyelvlecke

- Fluss: folyó, amelyen át Brücke, azaz híd vezet. Azon túl a Villenvertel, Magyarul: villanegyed.
1. der Fluss (olvasd: ler flúsz) a folyó.
 2. die Brücke (olvasd: di brükke) a híd.
 3. die Villa (olvasd: dí villa) a villa.
 4. das Villenvertel (olvasd: dasz villen-firt) a villanegyed.

HÁZTARTÁS

HAL TEJFELES TORMÁVAL. Egy kilós, bármilyen halat megtisztítunk, besózzuk. Lábasba tesszük ½ liter vizet, a vízbe karikára vágott, tisztított sárgarépát, petrezselyemgyökereket, egy fej apróra vágott vöröshagymát, 1 szál reszelt tormát, 1 kávéskanál írósvajtot. Tűzre tesszük és addig főzzük, míg a zöldség megpuhul. Tegyük egy edénybe 2 deci jó tejszínt, 1 fakanál lisztet, habarjuk jól össze. Azután a zöldséges levet szűrjük a tejszínes habarásba és tegyük bele a besózott halat, fedjük be, forraljuk gyors tűznél, nehogy a hal széjjelfőjön. Ha megpuhult, vegyük ki, rakjuk szépen halastálra, hintsük be frissen reszelt tormával, öntsük rá a tejszínes mártást. Tálaljuk melegen.

LEVESEBE VALÓ TOJÁSOKOKKA. Egy ½ tojást előrzsölünk, kevés vizet, pici só és annyi lisztet adunk hozzá, hogy palacsintatésztá sűrűségű legyen. Palacsintasütőben megsütjük és apró kockákra felvágjuk. Külön tálaljuk a leves mellé.

PÁCOLT NYŰL. Pácolás után a nyulat tüzeljük meg szalonnalva, tegyük tepsibe, öntsünk rá ½ víz-esopohár páclevet, tetejére tegyünk 5 deka vajot, 1 deci tejfelt és néhány szem kaprit, ha van. Tegyük sütőbe, közben sűrűn öntözzessük a levéllel. Ha a nyúl elkészült és porhanyó, 2 deci tejfelt elkeverünk 1 kávéskanál lisztel, a levebe öntjük és felforraljuk. Tálaláskor a nyulat keresztbe felvágjuk, a levét átszűrve ráöntjük. Makarónival körítjük.

NYŰL FASIROZVA. A nyúl elejét sósvízben addig főzzük, míg a csontjáról leválik. A tüdőt, vessét, májat nyersen a megfőtt hússal összedaráljuk, kevés reszelt hagymát 2 áztatott zsemlyével, 2 tojással, apróra vágott szalonlakokkákkal, sóval, borsal összekeverjük. Egészben sütjük. Szeletekre vágva tálaljuk. Hidegen is jó.

BORJOMAJPASTÉTOM. 30 deka borjómájot megfőzünk és megreszelünk. Ezalatt 1 zsemlyét áztatunk, szitán áttörjük, 5 tojás sárgáját 6 deka vajjal habosra kavarnuk és a májhoz keverjük. Adunk bele só, pástétoműzsert, finomra vágott petrezselyem zöldjét, pici reszelt hagymát, 1 darab gombát apróra vágva és párolva, 1 kanál mustárt, végül 5 tojás kemény habját. Ezeket jól összekeverjük és vajjal kikent formába tesszük. Behorítjuk, gőzben 1 óráig főzzük. Ha átfőtt, kiborítjuk. Hidegen tálaljuk, tetszésszerű mártással vagy savanyúsággal.

KELKROKET. 1 kiló kelt sósvízben puhára főzünk. Ha puha, szitára téve lecsöpögtetjük, kihűtjük, a torzsáját és szárait kivágjuk, jól kinyomjuk és megdaráljuk. ½ hagymát megreszelünk és 1 kanál zsírból 5 deka apróra vágott gomba- és zöldpetrezselyemmel megpároljuk. Ha puha a gomba és kihűlt, beleadunk 1 tojást, kevés borsot és majonannát és a darált kelt jól összedolgozzuk. 10 deka darált füstölthúst vagy kolbászt adunk még hozzá. Túl lágy ne legyen. Ha nagyon puha volna, úgy kevés morzsát adunk hozzá. Egy edénybe kevés zsírt forrósítunk, beleesszük a krocketet és sütőben pirosra sütjük.

PITE. 2 deka élesztőből, 3 kocka cukorral, 1 deci tejfel kovászt készítünk. 28 deka lisztet 14 deka vajjal vagy margarinnal elmorzsolunk, a megkelesztett élesztővel jól eldolgozzuk és hűvös helyen 1 órát pihentetjük. Tetszésszerűen töltjük.

VANILIÁS KIFLI. 15 deka liszt, 10 deka vaj, 7 deka darált dió és 5 deka cukor. Az élesztőt összegyúrjuk, apró kifliket formálunk, megsütjük és még melegen meghintjük vaniliás cukorral.

DIÓSSZELET. Egy csésze cukrot 1 egész tojással, 1 kanál olvasztott vajjal jól elkavarnuk. 1 csésze lisztet, 10 deka darált diót és 1 sütőport adunk hozzá. Vajazott öngerincformában sütjük.

GESZTENYETORTA. 15 deka cukrot, 4 tojás sárgáját jól elkeverünk, 20 deka gesztenyét darálva, 7 deka moggyorót pirítva és darálva és 4 tojás habját adjuk hozzá és tortaformában sütjük.

KUGLÓF. 45 deka liszt, 15 deka olvasztott vaj, 3 tojás sárgája, 3 kanál cukor, 2 deka élesztő, pici só. Jól kidolgozzuk és megkelesztjük. Ha megkelt, formába tesszük és újból kelesztjük.

CSÖRÖGE. ½ kiló lisztből, 1 kanál kukorral, kevés sóval, 2 tojás sárgájával, 1 evőkanál vajjal és annyi tejjel, amennyivel összeáll, puha tésztát gyúrunk.

ZSŰRKENYÉR. 1 ½ kiló liszt, 3 deka élesztő, 20 deka margarin, 3 deci tejfel, 10 darab közepé nagyságú főtt reszelt burgonya. Megdagasztjuk a ha szükséges, még kevés tejet adunk hozzá. Ha megkelt, rudakat formálunk belőle és megsütjük.

1 HÉT = 10 ÉV

Erről Ön is könnyen meggyőződhet, Asszonyom! Egy hét alatt 10 évet fiatalodhat meg, — látszólag — ha egyetlen kísérletet tesz egy teljesen új alapon összeállított kozmetikummal, amely állandó orvosi ellenőrzés mellett készül! Neve?

Vital

krem, mely direkt az arcbőrsejtjeire hat regenerálólag! Megszünteti az arcbőr szárazságát, fiatalosgot varázsol a fáradt arcbőrre.

KAPHATÓ

JOBB DROGÉRIÁKBAN. — PARFUMÉRIÁKBAN.

ÉTREND

NOV. 11—20-IG.

- 11. CSÜTÖRTÖK:** Ebéd: káposztaleves, mákosrétes. Vacsora: nyulpástétom, cékla, gyümölcs.
- 12. PÉNTEK:** Ebéd: kőménymagleves, túrósderelye. Vacsora: hal tejfelestormált, burgonyakrokettekörítés, vegyes kompót.
- 13. SZOMBAT:** Ebéd: húseves, főtt-hús, céklamártás, párolt burgonya, gyümölcs. Vacsora: kelkrokett, cellersaláta, gyümölcs.
- 14. VASÁRNAP:** Ebéd: apróléklevés, kacsapencsenye, pároltkáposzta, gesztenyertorta. Vacsora: vadaskolbász, vaj, retek, kompót.
- 15. HÉTFŐ:** Ebéd: karfiolleves, borsópüré, burgónyakenyér, párolt alma. Vacsora: szalonléd, apró zsemlyegombócörítés, gesztenye.
- 16. KEDD:** Ebéd: gombaleves, nyúl faszirova, parajfőzelék, dalkeri. Vacsora: kirántott párizsi szelet, burgonyapüré körítéssel, alma.
- 17. SZERDA:** Ebéd: árpagyöngy leves, gőzmetélt. Vacsora: özomb vadason, makaroni, gyümölcs.
- 18. CSÜTÖRTÖK:** Ebéd: burgonyaleves, töltöttkáposzta, csöröge. Vacsora: tea, szárdellés vajaskenyér, gyümölcs.
- 19. PÉNTEK:** Ebéd: halikraleves, túrós palacsinta. Vacsora: kirántott hal, karfiolsaláta, vegyes kompót.
- 20. SZOMBAT:** Ebéd: babieves kolbásszal, keltkifli. Vacsora: párizsi, vajaskenyér, retek, gyümölcs.

FELESEÉG

Bókay János európai sikert aratott két színdarabjából, a *Feleség* és a *Négy asszonyt szeretek* címűekből készített filmet az *Ufa*, az illusztris szerzőhöz méltó gondos átültetés, rendezés, szereposztás és kiállítás színvonalas eszközeinek felhasználásával. A magyar író alapötlete igen hálás és a színpad után szinte követelősen filmre kíváncszott. A munkanélküli mérnök egyszobás lakásában rendezett sürgés-forgás, hogy hat szobával, személyzettel, forgalomban bővelkedő, jómódú embernek látszódjék: valóban hatásos fordulatokra ad alkalmat és ezeket a lehetőségeket a filmszerűség számos fogásával varázsolta vászonra a filmre író, a rendező és a színészek. *Georg Jacobi*, a névös német filmek rendezője, mesteri munkát végzett. A női főszerepben *Jenny Jugo*, sok vigjáték rokonzenes alakítója ügyeskedik, aki történetesen Bécsben, a színpadon is eljátszotta a Bókay-darabokat. Négyes szerepében ezúttal felülmúlta minden eddigi filmszereplését. Mellette *Viktor Staal* és *Willy Fritsch* ismert stílusukban buzdólgódnak.

ÜTIKALAND

Az olasz újdonság iskolapéldája annak, hogyan lehet nyúl farknyi mesével, szerelem nélkül filmet csinálni. Hogy a merész ötlet sikerült, a rendező érdeme, aki kitűnő megítélással s lényegtelen, de izés epizódokkal szórakoztatja a nézőt. Váratlan kis fordulatokkal fűszerezi a vérszegeny mesét és ennek vonalán számos érdekes tipust mutat be. A városban elbukkott leány tragédiája majdnem eltörpül a derűs részletek következtében, annál is inkább, mert a hősnő az úton — kalandizni bár — de vállalkozó férfit talál leendő gyermeke apjával. *Adriana Benetti*, egy új olasz filmszínlő játssza a leány szerepét, tökéletes meggyőző erővel, amit tetéz friss szépsége. Partnere *Gino Cervi*, improzans férfi.

ARANYPAVA

Az érdemesebb magyar filmalkotások közé tartozik ez az újdonság, amely a falu romlatlan fiának a bűnös kisvárosba történt kirándulását és megtisztult visszatekintését mutatja eleven életszínnyel, lebilincselő cselekmény keretében. *Fekete István*nak van mondanivalója és gondolatait filmre tudja költöni. Konzsenziális rendezőre, *Cserépy Lászlóra* bízta munkáját, amely dinamikus pereg a mozi vásznan, bár helyenként érezhető az eredeti mű, a regény terjedőssége, amin pedig a filmre író szerző és a rendező könnyen segíthetett volna a tempó javára. *Páger Antal* egyik legjobb szerepét játssza a tisztalélkű és testű vidéki legény figurájában, akit megpörköl a város csabítása. *Sulyok Mária* a modern Putifárné alakításával szaporította kevés, de emlékeztető filmszereplésének számát. *Somlay Artúr* robusztus gazdája szoborszerűen plasztikus. *Szelay Aliz* kicsiny és passzív leányzója nehezen állja meg a helyét ilyen komoly együttesben. *Dolecskó Béla* zenei aláfestése erőteljesen fokozza a drámai hatásokat. *Hegyi Barna* képei jó érzékre és műveltségre vallanak. Kár, hogy a film hangvilága sokhelyütt érthetetlen. V D

Családi kör

Szerkesztői üzenetek

HIMEN-HIREK. — *Domján Rózsa*, *Erőbrány* és *Farkas Zoltán*, Budapest, *Tiszaburán* házasságot kötött. — *Dávid Ilona* és *Remsey Frigyes* esendőrhadnagy, Budapest, a Szent Domonkos-templomban házasságot kötött.

Nézzé meg Heller Frigyes női kalapját VII., Csányi-utca 12.

ÚJ KISMAGYAROK. — *Landt Pál* okl. vegyészmérnök és neje *Szabó Irén* leánygimn. tanárnőnek, Marosvásárhely, Levente László fiuk született. — *Fehérváry László* szarvasi adótit és neje *Endre, László* és *György* fiai után *Árpád Csaba* fiuk született. *Keresztszüllők:* vitéz *Fodor Árpád* és neje *Fehérváry Stefánia*. — *Ugray Miklós* áll. tanító és neje *Schäfer Emmikének*, Mezőberény, Csaba és *Emmike* kisgyermekük mellé *László Levente* kisfiuk született. — *Horváth Béláné* szombathelyi előfizetőnk leányának, *dr. Lelkes Józsefné* s-titkár neje, szül. *Horváth Honáné Mária Terézia* leánykájuk mellé *Katalin Piroska Margit* kislányuk született. *Keresztszüllők:* *Surányi Margit* és *Surányi Károly*, szombathelyi gim. tanár. — *Tarnai József* tart. hadnagy és neje *Román Margitnak*, Pest-szentlőrinc, *Margitka* kislányuk született. — *Szirmay László* és neje *Zapotoczky Magdolnának*, Budapest, *László* kisfiuk mellé *Cecília Mária Edith Kornélia* kislányuk született. *Keresztszüllők:* *Gulovics Andor* dr. és neje *Zapotoczky Jolanda*, szirmai *Szirmai Sándor* és *Zapotoczky Ida*. — *Kristóf László* áll. tanító és neje *Kiss Irénkének*, Miskolc, *László Levente* kisfiuk született. *Keresztszüllők:* *Kiss Lajos* és neje, *Királd*.

Szépséget, sikert, boldogságot — az életnek ezt a három nagy ajándékot biztosítja Önnek. Asszonyom, a *Hormoeith B. krém!* A *Hormoeith B.* száraz bőnek és előrehaladottabb korban egyenesen nélkülözhetetlen.

IN MEMORIAM. — *Unger Jenőné* szül. *Hvozdivics Georgine*, Székesfehérvárott, 61 éves korában visszaadta lelkét Teremtőjének. — *Rákosfalvi Méri Géza* ny. pü. főtanácsos, pü. igazgatóhelyettes, Keszthelyen, 81 éves korában elhunyt. — *Szívós Jozóné* szül. *Kozma Vilma*, 59 éves korában, *Bogyiszlón*, visszaadta lelkét Teremtőjének.

LOUISE LABÉ SZONETTJE

Áldott a perc, mikor majd megjelen
A büszke Férficsillag s százszor áldott
A nő, akire fénye rásugároz
S ki szeretne, e napja jó legyen.

Hajnal szellője vele jót tegyen,
Megcsókolván a legszebbik virágot,
Lopjon le néki bűvös illatát,
Hogy attól ajka bódítóbb legyen.

E boldogság mást nem, csak engem illet,
Ki sirtam érte sok-sok éjszakán át.
Ó, légy csak itt, meglásd, az lesz az ünnepe

Kiaknázom szemem titkos varázsát,
Mindazt, ami asszonyoknak hatalmat ad,
Hogy villámgyorsan meghódítsalak

Fordította: LÁNYI VIKTOR

Felkérjük mélyen tisztelt előfizetőinket, hogy az előfizetési díj küldésekor nevüket és lakcíkjukat olvashatóan sziveskedjenek feltüntetni a csekkelvényen vagy postautalványon, mert az olvasható írás nemcsak a könyvelés munkáját könnyíti meg, hanem a reklamációval járó postaköltségektől is mentesíti előfizetőinket. *Cimváltás bejelentésekor a régi lakcímet is kérjük közölni.*

Nehéz probléma. Miért érezte éppen Ön szíven találva magát, hiszen nem sorozhatja magát azok közé, akik tudatosan és számítás nélkül furakodnak be a házastársak közé és a hűtlenségre könnyen hajló és hajlamos férfit kiemelik az otthon megszokott, langyos és kissé unalmassá közömbösödött légköréből. Gondolja, hogy nem a csapodár férjek, hanem a házasság minden terhét két évtizednél tovább viselő feleségek a hibások, ha a férj, aki már több flóttó gyermek apja, egyszerűen csak másfelé kezd udvarolgatni, szepert tenni, mind többször marad el otthonról egész éjszakára, a szegény feleség pedig kisírt szemmel ébren éri meg a reggelt a nu utózó vagy ki tudja merre elkalandozó ura miatt. A gyermekek lelkére is ránehezedik a csatálgoló apa miatti szegénykedés s letörve, mintha bűnösök volnának, menekülnek munkájukhoz, hogy aztán dőlben, mikor átlépik otthonuk küszöbét, a szemükkelt kérdézzék édesanyjukat: »hazajöttél«. Ha »igenet« int az a meggyötört, virrasztó, kisírt szem — ők is megkönnyebbülten ülnek az asztalhoz, mert az a könnyelmű ember mégis az apjuk, akit szeretnek és jobban fáj mindennek nekik, hogy látják a hibáit és kénytelenek ott bírni, elítélni. Nagyon ritka eset az olyan, amilyenről ír, mert a férjükre panaszok az asszonyok legtöbbször bizony mártír sorsot hordoz, amit nem lehet letagadni. Miért nem tiltakoznak ezek ellen a panaszok ellen az érdekeltek férjek? Megmondjuk, miért nem? Azért, mert a feleségek rájuk tudják bizonyítani, hogy hiábavaló hűségük, a család és otthon gondozása, testüknek, lelküknek, szívüknék feláldozása, — mindez elfelejtődik és azon a mérlegen, amelyen a férfiak a nőt méri, nincs súlya. Nem hiszi, hogy vannak ilyen férfiak is! Mint nő, csak a nőben ismeri fel a hibát és a férfiről fel se tételezi, a könnyek között elpanaszolt hűtlenséget és a vele járó anyagi veszteséget, amit a családól von el, ők nélkülöz-

Mit sem ér a hozomány, ha bajszos, szakállas a lány!

Férjhez adó lányok, de asszonyok is kell, hogy eltűnjenek az arcukat, lábaikat és karjaikat elborító szőrnővést a japán »NIPPON« SZŐRTELENTŐ segítségével. A visszataszító hajszálak még a legszebb női arcot is csúfítják és a férfiakat kiábrándítják. A »NIPPON« pillanatok alatt nyomtalanul és fájdalom nélkül megszünteti ezen szépséghibát. *Ida K.* úrnő írja: a mai napig nem mertem társaságba járni, annyira feszélyezett a szőrnővés karomon, arcomon, lábaimon. Az Önök NIPPONJA eltünteti ezen csúf szőrszálat és utána testem sima és bárszonyos lett. A NIPPON MINDIG SEGÍT! Hatásért felelősséget vállalunk. Eredménytelenség esetén pénz visszaterítjük. Szétküldés díszkért. Ára 4.— P. két tégely ára 6.50 P. Teljes kúra (három tégely) ára 8.50 pengő. »VALERIA« vegyipar Budapest, VI. ker., Szondi-utca 22/L. N. 218.

nek miatta és sínylik meg? De nemcsak a nőtől kérhetjük, követelhetjük, hogy bocsásson meg, legyen önéző és nevelje és emelje maga mellé az életársát. Igaza van, hogy tökéletesebbé kell válni, ezt hangoztatjuk mi is mindig, amikor olvassuk a hibák sorozatát. Ez az egyetlen tiszta és magasztos célja a gyaró emberi életnek. S mennyivel tökéletesebb az, aki igazsága tudatában azzal szereli le a másikat, hogy meghoását. A házasság Isten legszebb és legtökéletesebb intézménye, rajta keresztül épül fel a család és a nemzet széttephetetlen közössége. Szent Ágoston szerint a házasságban három jó dolog van: a gyermek, a hűség és a szentség. Ön a választ ajánlja a lelkileg és tisztileg eltávolodott házastársak részére megoldásul, hogy aki szabadulni akar házastársi kötelezettségétől, szabadulhasson. Ebben a kérdésben véleményünk nem egyezik az Önével. Szerintünk nem lazítani, hanem még erősebben meg kell szorítani a válási lehetőséget. A feleséget, akit magává tett a férfit, mint férj, nem foszthatja meg asszonyi jogaitól s különösen nem tíz, húszévi házasság után. Meg kell szólaljon az emberben a lelkiismeret, ha a veszekedő házastársak gyermekeire gondol, akik azon törnek a fejüket, hogyan símítsák el a szülők közötti ellentéteket, mert egyikről se tudnak lemondani, nekik mind a kettőre szükségük van, hogy boldogok legyenek. A gyermek boldogságáért pedig felelősek a szülők. Az a feleség pedig, amelyik nem áll hivatása magaslatán, megérdemli, hogy a bíróság kimondja fölötte a végső szentenciát és megszabadítsa tőle a férfit, akinek természetesen joga van új házasságon keresztül új élet kezdésére. Ennek kijelentésével tartozunk Önnek, aki asszonyi hibákra mutatott rá és

védelmébe vette a férfit, aki a családon kívül talál menedéket a maga külön élete számára. A hangsúly azonban az »új« házasságon van s ezzel a meghatározással megint csak Önnek tartozunk.

Marietta. Köszölje nevét és pontos címét, mert kérdésére csak levélben adhat választ az illetékes rovatvezető

A jelgés hirdetésekre válaszoló olvasóinkat felkérjük, szíveskedjenek leveleikhez 30 f.-es postabélyeget mellékelni, mert egyes hirdetésekre olyan nagymennyiségű levél érkezik, hogy a hirdető által megterített levél portója nem fedezi és az azonfelül érkező leveleket nem áll módunkban továbbítani.

Szerető szívre várok. Ha maga is, kedves kislány, olyan közvetlen és pajtáskodó tudna lenni, mint barátnői, magát is éppúgy körülrajongnának a fiúk, mint őket, akik sem nem szebbek, sem más tekintetben nem kiválóbbak. Igyekezzenek kedvesen és pajtáskodón foglalkozni fiú ismerőseivel, mert túlközmolyságával — látja — elriasztja őket, meg sem merik közelíteni. Az élet további folyamán nincs különösebb értéke a gyermekkor pajtási kapcsolatainak, elfakulnak, elhervadnak, mint a tavasz első virágai, amikre később már nem is emlékszünk, vagy csak nagyon ritka alkalommal idézzük vissza azoknak körében, akikkel együtt éltük át a kamaszévnek »eseményeit«. A férjhezmenést illetően pedig esőppet se legyen türelmetlen. Szerezze csak meg előbb a tanítónői oklevelet s azután vizsgát tehet a legnehezebb és nagy felelősséggel járó tudományból: a házasságból. A szerelmet nem kell könyvből tanulni, az magától jön, azonban a jó házassághoz intelligenciára, okosságra is szükség van a rátermettség mellett. Meglátja, ha három-négy év múlva visszanéz arra a kislányra, aki ma, nem is hiszi el, hogy »problémája« volt. Ne akarja megrövidíteni a gyermekkort, hiszen az ember olyan rövid ideig gyerek és olyan sokáig felnőtt! Kár siettetni, ami mind'nap nappal úgyis távolodik és nincs módunkban visszahozni, csak emlékét őrizhetjük meg. Legyen nyugodt, nem marad ki semmiből, amit életnek nevezünk s lessz része a szerelemben is.

129.432. **Mi is úgy látjuk, hogy van tehetése, de még kiforratlan. Ha hosszú is az út az eredményig, türelmesen végig kell botorkálni rajta. Megrövidíteni nem lehet. Nem tennék Önnek baráti szolgálatot, ha gyöngye munkáját közlönk. Érdeklődés: várjuk a többi.**

Csak én vagyok boldogtalan. No, már megint én másik túlzás a boldogtalanságban faldokló szivről, a sors kegyetlenségéről stb. Azt panaszolja, hogy betöltötte huszonhatodik évét és nem akad egy komoly kérdése, akivel beszélhetna a családi élet

paradicsomába. Csak azt nem tudjuk, hogy mi oka van erre a nagy elkeseredésre, amikor még elég fiatal, hogy megtalálja azt, aki valóra váltja a családi életről álmotott álmát. Nem volna helyes, ha félrevezelné magát azzal, hogyha nem megy férjhez és úgynevezett »vénelány« maradna, földi boldogságban nem lehet része. Kérdezze csak meg azokat a fiatal asszonyokat, akik ösztintességükben kikottyantják, hogy ha még egyszer leányok lehetnének, soha nem menének férjhez. Az ilyen kijelentések azonban — tudjuk — még soha nem vették el kedvét egyetlen leánynak se a férjhezmenéstől s Őnt se féltjük tőle, de a kesergésről szeretnők lebeszélni. Nincs kizárva, hogy párjában marad, mert a természet mostoha e tekintetben a nőkkel szemben és nem rendezkedett be a kedvük szerint, nem gondoskodott minden leány részére házasulandó férfiról. Valakinek váltani kell a »vénelány«-sorsot, akár tetszik, akár nem s okosabb, ha nem ka'andozik el a képzelet világában, hanem számol a »legrosszabb« lehetőséggel is, amit — higgye el — olyan sokan mosolyogva és fájdalommentesen viselnek el és még csak nem is szidják a rosszindulatú sorsot. Hiszen tagadhatatlan, hogy nincs szebb, jobb, egy jólsikerült családi életnél, gyermekek édes zsvivjától körülveve, de akinek van önálló hivatása, keresete, kedves otthona, az igyekezzék vizasztalódni és üres idejét kellemesen hasznosítani, amíg beletörődik abba a gondolatba, hogy a magányos nő élete is lehet tartalmas és hasznos. Talán ezt a meggyőződést szuggerálna magának az igazgató boldogtalanság helyett!

H. L.-né, egy régi előfizető. Nem bíztathatjuk, mert a vers tárgya, kifejezőmódja, formája nem egyéni, nem költői. Sem szín, sem lendület nincs benne.

9 kilót híztam,

pedig csak néhány hete szedem a HERKULES tápport. Ezáltal lett termetem sinosabb és ruháim gyönyörűen simulnak tüköletes alakomhoz. Ezeket írja nekünk hálás levélben T. Ena k. a.

Tegyen Ön is egy kísérletet a fényesen bevált »Herkules« tápporról, mely a kakao és csokoládé táperéjével egyeztetéki. Nem svygyyszer! Ez kelleme s, természetes tápanyagokat tartalmaz. HERKULES-t előszeretettel fogyasztják nemcsak túlsóvány, hanem nagyon sokat dolgozó gyének is, mert fokozott munkabírást eredményez, ami több jóvedelmet jelent. Ha nincs tej, teával is fogyasztható. Két csomag ára 4.80 P. négy csomag 7.90 P. hat csomag (családi csomag) 9.60 pengő. Megrendelhető: »VALERIA« vegyipar, Budapest, VI. ker., Szondy-utca 22/L. H. 372.

Tökéletes szépség + tartós fiatalság = Hormocith B. krémmel! Ezt ma már minden nő tudja, aki tudatosan ápolja szépségét és gondol a jövőre.

Egyedüli biztos hatású »DÉVA« szőrtelenítő kozmetikai szerek: a »DÉVA« szőrtelenítő krém, fiatalító krém, száritott arosodó krém. Kapható: »DÉVA« Surd, Somogy megye

TOLLAT INGYEN

sehol sem kap, de a legjobb minőséget nagy választékban és a legolcsóbb árban, teljes szavatosság mellett szállítja

VIGH JÓZSEF ágytoll vállalata
Kiskunfélegyháza, Szent János-tér
Kívánatra mintákat, árjegyzéket díjtalanul küld!

FIGYELMEBE ajánljuk Bákézi-út ötven Zongoratermet. Rengeteg zongora, pianó vásárolható legcsekélyebb részletre is. Olcsó tanulózongora.

SZOBAFESTÉST, mázolást, ABLAKTISZTÍTÁST és lakástakarítást vállal **VIZI MIKLÓS**. Telefon: 130-671.

KÉSPÉNZERT vennék zongorát, pianót; Erzsébet-körút huszonhat. Fenyőné. Telefon: 222-462.

BUDAPESTRE érkező úri személyeknek szép, kényelmes lakásban megszállás olcsón. Főjegyzőné, Orszay-út 40. sz. I. em. 10.

TELJESEN ÚJ ALLAPOTBAN LEVŐ Singer varró- és himzőgép eladó. Megtekinthető délelőtt 10-től 1-ig és délután 3-tól 6-ig. Újpest, Árpád-út 6., fsz. 17.

HÖSZÉVES, házias, barna leány levelezne intelligens fiúkkal. Leveleket »Banktisztviselő« jellegre kiadható kérék.

KERESK szerény leányt azonnali belépésre magányos nőhöz, ki minden házimunkát elvégze. Lakás gőzfűtéses egy szoba, hall. Jó fizetés, jó bánásmód. — Választ »Szorgalmas« jellegre kiadható kérék.

APRÓHIRDETÉSEK

Ezen rovatban közlendő hirdetés szavanként 40 fill. **Vastagabb betűkkel szedett első szó díja 80 fill.** Jelíges hirdetésre érkező levelek továbbítására a hirdetési díjjal egyidejűleg külön 1.50 pengő utalandó át. A hirdetés díja előre küldendő.

BUNDÁK legolcsóbban, alaktósok jutányosan **KÓKAY ENDE** szücsmesternél, Vilmos császár-út 10. Telefon: 386-784.

BALATONZAMÁRDIBA kezesek egy megbízható nő, lehet középkorú vagy egészen fiatal, aki magános, idős édesanyám körül minden munkát elvégzene. Cím: Tóbiás Lászlóné, Budapest, Thököly-út 74.

ELZALOGOSITOTT ékszerit, ezüstjeit kiváltom és legmagasabb áron megveszem. Brilláns, ezüstöt legmagasabb áron veszek: Baross-ékszerház, Grósz, Baross-utca 83. Telefonáljon: 140-969.

GAZTÜZHELY, keveset használt, eladó. Budapest, XIII., Váci-út 140. Házfelügyelőnél.

SZŐRAKÓZÁSBÓL leveleznék ungvári, sróspataki úrilánnyal vagy diplomás úrral. Leveleket »Katolikus úrilány« jellegre kérék.

FIATAL úrilány levelezne intelligens leánnyal vagy fiúval. Leveleket »Fiatalság« jellegre kiadható kérék.

MASSZIROZÓNÓ ajánlkozik úriházkhoz. Cím: Ferenciek-tere 4. Stühmer cukorkaüzlet.

INTELLIGENS barna, csinos, 38 éves leány férjhez menne komoly, megbízható úrhoz. Csak komoly urak leveleit kéri. »Öszirozsza« jellegre a kiadható.

FIATAL, csinos, intelligens vidéki úrilány levelezne szórakozásból hasonló adottságokkal rendelkező, lehetőleg diplomás fiatal emberrel 25-35 évesig. Leveleket a kiadhatóval továbbít. Jelige: »Victoria«.

ÖRÖKOTTHONT nyújtanék egy fiatal, intelligens 16-20 év közötti hadjárva leánynak, akit teljesen családtagnak tekintenek. A házikisasszony szerepét töltené be. Férjhezmenésről gondoskodik. Cím: Bálint Nagy Jánosné, Mezőhegyes, Úri Casinó.

ZONGORÁT vagy pianót azonnal, készpénzfizetésért, sürgősen vennék. Telefon: 225-689. Zongoraterem.

LEVELEZNEK sebesült karpaszományos katonával. Leveleket »Tizennyolcéves« jellegre kérék.

PÁBIZSI szabász jutányosan készít női kabátokat, kosztümöket. Höflinger, Kecskeméti-u. 4.

LINOLEUM játékkalok, gyöngyből készült ruhadíszek készítését, tanítását jutányosan vállalja Hajdu Éva, VII., Erzsébet-körút 2. Tel.: 22-55-55.

»EGY GAZDAG NŐ.« Tévedni emberi dolog! Újabb leveleire szívesen válaszolok. Jól fog csalódni! Kézcsókkal.

EGY KÉTSZER 5 MÉTERES, szétszedhető, fa, elárúsító pavillon 700 pengőért sürgősen eladó. Rákospalota, Hitler Adolf-út 18. Telefon: 296-211.

ZONGORÁK, pianók, világmárkásak, legolcsóbban, részletre is. Fenyőné zongoratermében: Erzsébet-körút 26. Bézongorák olcsón. Telefon: 222-462.

INTELLIGENS, komoly leány, perfect gazdasszony, vagyona van, férjhezmenne gazdaságban szakképzett, komoly korrekt, úri emberhez. Leveleket »Discretio« jellegre kiadható kérék.

ELSŐRANGÚ konyhafelszerelés, étkezőkészet, varrógép és egy finom hegedű jutányos ártér eladó. Cím: Budapest, XIV., Erzsébet királyné-út 8.

ÓVÓNÓ, 20 éves, társaság hiányában levelezne 25-32 év közötti komoly, finomlelkű úriemberrel. Leveleket »Falusi magány« jellegre kérék.

Felelős szerkesztő és kiadó: Papp Jenő.

Kéziratokat, kiséket, fényképeket nem adunk vissza és nem örzünk meg. A lap cikkeinek és képeinek átvétele és közlése tilos. Hirdetési díj mm soronként 80 fillér. A hirdetések elhelyezésénél semmiféle külön kikötést nem fogadunk el. A Magyar Nők Lapja, az Athenaeum rt. mélynyomása. Felelős: Kárpáti Antal igazgató.

W. Zoltán. Táborigostán érkezett versei közül az alábbi közöljük a frontról érkezett üzenetűi:

Honvéd álma

Csendes erdő szélén, pázsitos tisztáson, Tábortüzek mellett, rád gondolok, párom, Tűzkarikát nézve, szép szemedet látom, Muszka földről mindig hozzád száll az álnom. Hogyha otthon látnád, szép magyar hazámban, Mit csinál a honvéd, csendes éjszakában, Feltűzött szuronyal készen áll a vártán, Ertek ontjuk vérünk, aya, asszony vagy lány. Ertek harcunk, szép magyar hazánkért, Messze orosz földön egy szebb szabadságért, Ez most a mi álunk, édes pici párom, Messze idegenből, csak tehozzád szálljon.

Walter Zoltán őrvezető, tábori posta K/144.

Fiatal, nagyszerű művésznőnk mondta: »Aki az arcbőrt igazán szereti, csak Vítal crémet használjon.«

Szemölcsök, hajszálak, szépségárbák garantált végleges eltávolítása **KOVÁCS kozmetikában** VI., Teréz-körút 1/c

Bátortalan próbálkozó. Nagyon kedves levelet köszönjük. A küldött munkáit elolvastuk és »Üzent a lavasz« című költeményét elfogadtuk. Azonban csak jövő tavasszal közölhetjük tégmája miatt. A többi gyöngébb munka. A biztatást tőlünk is megkapja, az eredmény munkája értékétől függ.

Kaposvár. Igénytelen kis történet, csupa közhely, csupa elkoptatott frázis. Sajnálattunkra nem közölhetjük.

Ősz. Mindenki, aki ír, belső szuggeszióinak engedelmeskedik. Versei — sajnos — nem tanuszkodnak különösebb költői tehetségről. Kedves, egyszerű, melet mondatok, amelyeket az különböztet meg a prózától, hogy rimes sorokban vannak írva. Kéziratait máskor is szívesen elolvassuk, de azt ajánljuk, hogy olvasgassa kiváló költőink verseit, hogy önkritikáját fejlessze.

Utazásnál
a változó életmód zavarja a rendszeres emésztést. Ez émelygést, fejtájt okoz. Ne felejtse, hogy utazáshoz szükséges a jó hashajtó.

DARMOL

»Fiatalnak maradni, vagy nem maradni« — ez itt a képdés? A választ a Hormocith B. krém adja meg, amely új hatóanyagával a tartós fiatalágot jelenti, még a száraz arcbőrű nőknek is.

Egy tanácstalan menyasszony. Miért nem írta meg címét, hogy levélben válaszolhatunk volna, így talán késve kapja üzenetünket. Megnyugtathatjuk — barátóni véleményével szemben — hogy amikor a fiatal leány a fiatal úrral találkozik, a fiatal leány részéről megjegyzéseknek volna kiteve. Ne hallgasson más véleményekre s ne fossza meg magát attól a szép emléktől, amit minden menyasszonynak jeent a menyasszonyi ruha és a fátyol. A vőlegény öltözeté diszes esküvőn magyar ruha vagy frakk. Ha a menyasszony utcai ruhában esküszik, akkor a vőlegény zakettet visel.

Vennék zongorát, vagy pianót azonnali fizetéssel **Virágüzlet**, Budapest, V. Pozsonyi-út 1. Telefon: 115-934. Vidékről is

BUNDÁK
nagy választékban, olcsón
Szemere szücsnél, **Erzsébet-krt. 26**
Második emeleten!

Megjelenik havonta háromszor: 1-én, 10-én és 20-án. Postatakarékpénztári csekszámla: 20.334. Előfizetési ár: egész évre 36 pengő, fél évre 18 pengő, negyed évre 9 pengő, egy óra 3.30 pengő. Egyes szám ára 1.10 pengő.

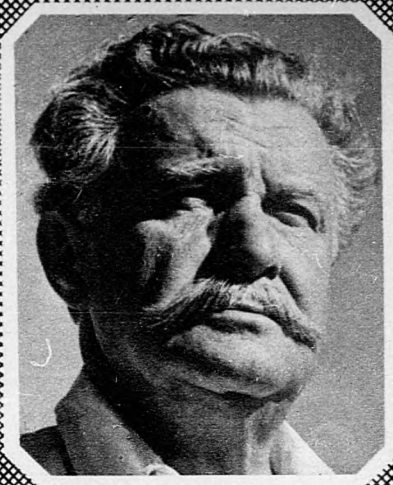
SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, IV., FERENCIEK-TÉRE 7, II. EMELET 6. AJTÓ. TELEFONSZÁM: 187—342. **FIÓKKIADÓHIVATALOK:** KOLOZSVÁR, KAZINCZY-UTCA 20, DEBRECEN, KONDOR-UTCA 19, SZEGED, FODOR-UTCA 22, SZABADKA, PRÁGAI HID-UTCA 56, QVIDÉK, DEÁK-TÉR 3, I., MISKOLC, GHILLÁNYI-UTCA 13.

ZSERKESZTI PAPP JENŐ

ARANYPÁVA

Fekete István filmdrámáját Cserépy László rendezte. Főszereplők: Páger Antal, Sulyok Mária, Somlay Artúr és Szellay Alice. Bemutatja a Nemzeti Apolló és a Szittyia filmszínház.

DÉLIBÁB-FILM

ZENÉLŐ MALOM

Főszereplők: Szeleczy Zita és Szilassy László. Rendezte: Ifj. Lázár István. Bemutatja: Scala, Omnia

KOLCZONAY-FILM

Chat Noir

Eau de Cologne

KÉSZITI: ODOLMÜVEK R.T. BUDAPEST